

תרבות - פורנו

אזהרת טריגר

פנזין זה עוסק בנושאים קשים לקריאה: פורנוגרפיה, אלימות ופגיעות מיניות.

אין כאן תמונות פורנוגרפיות, והשתדלנו למעט בתיאורים ככל האפשר.

תוכן עניינים

- 8 הקדמה
- 11 פורנואיזם
- 13 מחשבות על המדונה ועל זונות / מאת ג'וני
- 15 אורך * רוחב * עומק / מאת מאשה אברבוך (ותודה לשירי שפירא)
- 20 כוכן / מאת ג'וני
- 21 למחוק את ההיסטוריה / מאת רן
- 23 היסטוריה
- 25 פעם ראשונה שצפיתי בפורנו / מאת מייפל
- 31 פורנוגרפיה 5: החצי השני של התמונה הגדולה / מאת Nine Deuce
- 33 האני המיני – מיניות גברית בצל הפורנוגרפיה / מאת מתן
- 35 פורנו / מאת אברי ר.
- 36 סקס 2
- 37 פורנו והסכמה / מאת אייל
- 39 מיומנו של מכור לפורנו / מאת ערד
- 41 / מאת Anat.B
- 44 טוב לי? / מאת אדוה ענבים
- 45 נספח: טיפים לגמילה מהתמכרות לפורנוגרפיה
- 50 נספח 2: לינקים למידע נוסף

הקדמה

אז למה בעצם לדבר על פורנוגרפיה?

ההסבר הפשוט ביותר הוא שזה בכל מקום. התרבות שלנו רוויה בפורנוגרפיה, במיוחד האינטרנט. נדמה שכולם עושים את זה, כלומר צורכים פורנוגרפיה באופן קבוע. הגברים, לפחות. גם אלה שלא צופים בקביעות, סביר שנחשפו לפורנוגרפיה יותר מכמה פעמים בחייהם. כך או כך, נדמה שברור לנו שרוב הגברים היום צופים בפורנוגרפיה באינטרנט.

בחיי האישיים מצאתי שפורנוגרפיה יכולה להיות מאוד, נאמר, בעייתית. גם על עצמי וגם משיחות עם אנשים, ראיתי שצפייה בפורנוגרפיה יכולה להיות מזיקה וגם הרסנית למי שצורכים אותה בקביעות; ומהכיוון השני, מצאתי שזה נושא שכמעט ולא מדברים עליו. הרי גבר "נורמלי", כלומר "קשוח" ו"חזק" מבחינה נפשית בהתאם למודל הגבריות הנורמלית, בוודאי שלא ייפגע בגלל צפייה בסרטים, נכון? בטח לא סרטוני סקס – סקס זה נושא שגברים ממש לא אמורים להציג בו חולשה. אפילו לא בדל או רמז של חולשה; ברגע שזה מגיע למיניות, גברים שוב צריכים להיות חזקים, קרי-רוח, מצליחנים, כאילו הפמיניזם לא קרה מעולם. לפחות כך זה היה, ועדיין, בסביבה החברתית שאני נמצא בה.

אז לא מדברים על זה – פורנו זה מצד אחד דבר אסור, בגלל הטאבו על מיניות, אז בטח לא מדברים על זה עם הורים, משפחה ובנות זוג פוטנציאליות; ומצד שני זה סוג של של חובה גברית, כי "כל הגברים עושים את זה", וכמו פרקטיקות מיניות אחרות, גם זו אחת שגברים צריכים להציג בה ניסיון, ידע וביטחון עצמי, כך שגם אם מדברים על זה, השיחה מאוד מוגבלת: אתה לכל היותר מתגאה בכמה שאתה קשוח ב"אקסטרימיות" של הסרטונים שאתה צופה בהם.

העניין הוא שהפורנו נעשה כ"כ דומיננטי, שהוא ממש מעצב את הידע על מין ואת הרגלי המין שלנו: את הידע על גוף האישה וגוף הגבר ואיך הם צריכים להיראות, ועל מיניות בכלל (בטח לא משיעורי חינוך מיני בבית הספר...); ומבחינת הרגלים, צפייה היא חלק מחיי-המין של הגבר הממוצע, וגם אלה שלא צופים בפורנו – בכל זאת העובדה שהם לא צופים היא חלק מהזהות המינית שלהם, כלומר הצפייה בפורנוגרפיה הפכה לקטגוריה של הזהות המינית, ממש כמו משיכה מינית, העדפות מיניות וכד'. אז ברור שיש לפורנו המון השפעה על המיניות שלנו, כי זה פשוט חלק ממנה.

אני חושב שחשוב לדבר על פורנוגרפיה ברצינות ולבחון את התופעה הזו באופן ביקורתי. המיניות היא תחום שיש בו המון לחצים, מתחים וגם המון אלימות, היא דבר מורכב שנוגע ישירות לזהות הכי פנימית של אנשים, לכן זה שערורייתי בעיניי שתופעת הפורנוגרפיה היא דבר שבקושי מדברים עליו (בסביבה החברתית שלי, וגם בכלל), על אחת כמה וכמה ביחס לדומיננטיות שלה בחברה.

זה צורם לי במיוחד בקשר לשני דברים: המאפיינים הייחודיים של הפורנוגרפיה היום, והזוועות שקורות בתעשיית הפורנו.

פורנוגרפיה מעולם לא הייתה כה זמינה: מעולם לא היה אפשר לראות שידור מצולם, באיכות גבוהה, של אקטים מיניים, כ"כ בקלות ובכזה מבחר; פורנוגרפיה היום היא לא רק שאינה מרומזת, אלא היא "חסרת-בושה" באופן קיצוני וגם מקצינה מאוד את האלמנטים שנחשבים לטאבו חברתי; והמאפיין הבולט ביותר והצורם ביותר, האלימות: רוב הסרטונים המיינסטרימיים (ומדובר על כאן על

מיליונים של מיליונים של סרטונים) מראים ייצוגים מפורשים של אלימות, כמעט תמיד גברים כלפי נשים, בין אם בהצגת יחסי-מין כתוצאה של כפייה (כלומר אונס), למשל בהצגה של הפעלת כוח פיזי, איומים, ניצול של מעמד כלכלי או יחסי-כוח, או מניפולציה כדי להשיג סקס, ובין אם בהצגת אקטים שבחיים האמיתיים, מרבית האנשים יראו בהם אלימות, השפלה או התעללות, כשכמעט בכל הסרטונים הללו, גברים מבצעים אקטים כאלה בניגוד להסכמתן של הנשים.

הצד השני של הצרימה הוא מה שמתרחש מאחורי הקלעים של הסרטונים. בעריכת הפנזין נחשפתי להרבה מידע על דברים שקורים בתעשיית הפורנו, ומדובר ברובה המוחלט של התעשייה העצומה הזאת. בהרבה מהסרטונים שמראים אונס, באמת מדובר בתיעוד של אונס. גם ברבים מאלה שלא מתארים אונס, מדובר בתיעוד של אונס. מפיקים משתמשים באלימות פיזית ובמניפולציות מכל הסוגים כדי לגרום לשחקניות להסכים לבצע אקטים מסוימים, להצטלם לסרטון נוסף ועוד. דברים מזעזעים כגון עבירת הגבולות של שחקנית בזמן הצילומים קורים שם בדרך שיגרה. אני לא רוצה לתאר כאן יותר מזה; מידע נוסף אפשר למצוא בעמ' הלינקים לאתרים שבהמשך החוברת.

ישנם שני נושאים שהפנזין הזה לא נועד לעסוק בהם: "שאלת הפורנו האלטרנטיבי", ושאלות תיאורטיות לגבי הקונספט של פורנוגרפיה. ישנם סוגים שונים של פורנוגרפיה אלטרנטיבית, אולם רובה המוחלט של הפורנוגרפיה לא רלוונטית לשאלה הזו בכלל. הכוונה כאן היא לדבר על ההשפעה של פורנוגרפיה על החברה, ולכן הדיון ממוקד בעיקר בפורנוגרפיה הנפוצה, במאות-מיליוני הסרטונים שמציפים את האינטרנט, בפורנוגרפיה שגברים צורכים ושנערים לומדים ממנה על מין ושנגישה לכל אחד ומכל מחשב. ובקשר לשני, הנטייה הזו של השיח לקפוץ מיד לשאלות פילוסופיות לגבי הקונספט של פורנוגרפיה שקולה בעיניי ל"שאלת התרנגולת המוסרית" בהקשר של זכויות בעלי חיים: היא לרוב עולה כהתנגדות תיאורטית שנועדה להסית את הדיון.

השאלה המרכזית שהנחתה אותי בעריכת הפנזין היא ההשפעה של הפורנוגרפיה על החברה. המטרה של הפנזין הזה היא קודם כל להציף את הנושא, ולעשות זאת באופן שמאפשר דיון ביקורתי. יש כאן טקסטים מסוגים שונים, על הסקאלה שבין שיר, מאמר, חוויות ומחשבות. הרעיון מאחורי זה הוא ליצור שיח בהרבה רבדים, קובץ-טקסטים שאפשר לקרוא אותו ברמות שונות.

נוסף לכך, ניסיתי בעריכה להימנע מטקסטים שעשויים לפגוע באחרות או לדרוך על פצעים, ובכל זאת אני ממליץ על קריאה זהירה, ליתר ביטחון וכיוון שמדובר בנושא רגיש ובעייתי. אתם מחמנות לשלוח טקסטים מכל סוג למייל שלמטה, בצירוף שם / אנונימי, ואם יצטברו מספיק אולי אוציא פנזין המשך. לסיום, אני רוצה להודות מאוד לכל מי שעזרו בעריכת הפנזין, וכמובן לכל אלו שהשקיעו מזמנם, כתבו ושלחו טקסטים.

אודי

pculture3@gmail.com

The content you are about to watch is intended for mature audience.
You must be over 18 to continue.

▶ CONTINUE - I'M OVER 18

CANCEL

החשיפה המינית שלנו בגילאים צעירים מגיעה רובה אם לא כולה מפורנוגרפיה. כולן גומרות, כולם בעלי און גברי מרשים, כולם נהנים בתנוחות אקרובטיות ודיבור גס מרטיב את כולן. השקרים, ההנאה המזויפת והגדלת האיברים בסרטוני פורנו הם מקור השאיפה שלנו, "המדריך לסקס בטוח ומהנה". ומה יותר כיף לנו מגבר במיטה? לפתות שליח פיצה לזרועותינו התחמניות? לפתות שניים, או כך לפחות למדתי מחשיפה לפורנו.

כנשים אנו לומדות להתנועע בחן מזויף, להיכנס לתפקיד האישה בסרט ולא דווקא לחקור את המיניות האישית שלנו.

גדלנו קצת, הנסיונות המיניים הם נסיון של כל אחד/ת להגיע לרמת "שחקן פורנו" במקום מאהב ומאהבת שנהנים/ות מיחסי מין הדדיים וחוקרים את ההעדפות של הפרטנר/ית.

נשים אינן מנוסות במין אם לא חוו שלישייה, אורגיה היא מבחינת "חייבות לנסות" כמו מאכל אקזוטי, במקום שאקט מיני יהיה חוויה שקיומה תלויים בכך ורק בכך. זה למעשה יותר סבוך מזה, הרי אישה טובה נאמנה כל חייה לגבר אחד והוא לעומת זאת צריך להיות בעל קורות חיים של לפחות כמה נשים. אם הזוגיות שלכם הפוכה, את כנראה שרמוטה ואתה הומו עם "כלי" קטן?

התחושה היא שאין שום מקום לבחירה אישית בעולם שהחוויות המיניות שואפות להיות פורנואיסטיות.

אני לא הייתי רוצה להיות ב"כוננות חדירה" במשך יום שלם, למרות שבסרטי פורנו זה נראה נפלא, אחרי זמן ארוך של חדירה, איך אגיד את זה... מתייבש לנו הכוס.

בשנים האחרונות פיתחה אריקה לוסט, במאית שוודית, את המושג "פורנו ידידותי לנשים", והכירה בעובדה שלא נאמרת - גם נשים צופות ולומדות מפורנו, וכן, גם אנחנו מיניות ומסוגלות לחשוך, להתענג ולרצות מין מכל סוגיו.

אריקה לוסט החלה להוציא ב- 2007 סרטים מהז'אנר הארוטי בהם היא משלבת ארוטיקה בהתחלה ובסוף האקט המיני, מראה הגיוני לנשים וגברים, הסכמה הדדית וחופש מגדרי. שוני מסרטי ארוטיקה רגילים הוא הנכונות להלך על הצד הנושק לפנטזיה מינית יחד עם צילום ברור של אקטים מיניים. הסרטים בדרך כלל מגיעים כמארג סיפורים המתאימים לרב הנטיות המיניות, נחשב כידידותי לנשים ומראה הדדיות. לדעתי לוסט קיבלה מספיק ביקורות ופרסים (שבהחלט מגיעים לה) בשביל להיות מועמדת לביקורת שלילית.

אומנם האקטים המיניים והארוטיקה שזורים נפלא, הא/נשים אסטטים/ות ואין הצמדות אובססיבית לאידיאל היופי, הסכמה ברורה וכמעט חסרת טריגרים... אבל, אין התרחקות אמיתית מאידאיל היופי, עקבים, איפור ושמלות עדיין מסמלים נשיות אידיאלית ולחלק מאיתנו - זה לא מספיק פמיניסטי ומהפכני. בהחלט עדיף על האפשרויות האחרות, אבל לא מספק מבחינה חתרנית.

עוד חלוצי דרך הם ה"וג-פורן" ואתרי פורנו וארוטיקה טבעונים, שמחפשים אלטרנטיבה לאתרים בהם המראה חשוב ומאפיין את המשתתפים ומכריזים שהאידיאולוגיה היא שחשובה. אתרים כאלו מזמינים טבעונים וצמחונים בכל הגילאים, המגדרים, הצבעים והמידות לחלוק חוויות וסרטונים מתקנים לטראש הרגיל, וכרגע האופציה השפויה והמהפכנית ביותר לתרבות הפורנואיזם, למרות שגם שם, כמו בכל מקום, יש סגידה למין.

כאישה שמודעת לדעות הסותרות לגבי מעמדי בחברה והרגשות שלי, השוני ביחס אלי במידה ויש לי נסיון או אין לי, מראה מיני מוחצן או לא, פורנואיזם צץ בכל הזדמנות ומבקר גם במיטה שלי.

הציפיות של פרטנרים המותאמות לסגנונות ותרבות הפורנואיזם, חיקוי של שחקני פורנו ואקטים שלא מהנים באמת, חוסר הדדיות שנראה נורמטיבי כי "בסרטון היא נהנתה מזה", כבר עייפנו מהבקשות ליחס הדדי, כי גם אנחנו נהנות ורוצות להשתולל במיטה, אנחנו מכירות את עצמנו היטב ובמידה שיש הסכמה הדדית, חלקנו אוהבות לחקור יחד. אבל אחרי חיקויי סרטונים וציפייה להיות כוכבת פורנו, דבר שנהיה שלב נורמטיבי, יש לי רק דבר אחד להגיד - תנו לגמור בשקט.

מחשבות על המדונה ועל זונות

מאת ג'וני

איך תמיד אני נופלת לזה.

בכל קשר אינטימי, מחדש, זה תמיד ייפול לשם: או שאת מדונה, או שאת זונה. מכירות את המודל הזה? או שאת נערצת, מדהימה, אחת-ויחידה, טובה, מושלמת, נהדרת וטהורה, או שאת שרמוטה סקסית, זיון טוב, חתולת-מין ומוצצת.

ובעצם, אין הבדל. למה אני אומרת את זה? הרי ברור שיש הבדל! אלה פחות או יותר שני הפכים!

ובכן, אני לא חושבת. מפני ששני ההפכים האלה הם סתם שתי משבצות. יש את המשבצת של "מישהי להעריץ", והמשבצת של "מישהי לזיין", ובשני המקרים, את לא יותר מאשר סתם כלי. ממלאת פונקציה.

אפשר לראות את המודלים האלה היטב בשני ז'אנרים פופולאריים של סרטים בתרבות שלנו: הדרמה (וגם הקומדיה הרומנטית), והפורנו.

כשאתה אוהב מישהי, היא נהדרת. היא משנה את החיים שלך, היא גורמת לך להסתכל אחרת על העולם, ובדיוק כמו המדונה, היא גם המושיעה שלך. היא זו שנותנת לך משמעות לחיים, ובלעדיה - אתה כלום. בלעדיה אתה סתם בחור מתוסבך, מסוכסך עם עצמו, שחי בחושך ורק מחכה להיחשף לאור שלה. האהובה היא נערצת. היא לעולם לא תבכה באופן לא-חינני, לא תצרח ולא תצעק עליך, היא תבין ותכיל את כל-כולך. כמובן, היא מורכבת. מורכבת אפילו יותר ממך. היא חכמה ומצחיקה ומקורית ויש בה הרבה עומק ומסתורין. היא אחת, והיא מספיקה, אתה לא צריך יותר: אין עוד ידידות, וגם החברים-הגברים שלך לא ממש בתמונה, כי מי צריך את כל אלה כשיש לך את אלוהים בכבודה ובעצמה מול הפרצוף. אבל איך תחלל אותה. איך תפגע בטוהרה הזאת. ומה אפשר לעשות עם המיניות הזאת אם לא לחזור אל המקדש של המדונה? נכון, לראות פורנו.

כי בפורנו היא שם, והיא רוצה אותך עכשיו, ורק מחכה שאתה תבוא ותזיין אותה. והיא כבר רטובה, אתה לא צריך לבדוק בכלל. והיא מוכנה לכל מה שתבקש, מופרע ככל שיהיה. הן כולן, כולן מוכנות. כי לעומת המדונה, כאן לא תוכל להסתפק במישהי אחת ויחידה, גם לא בשתיים או שלוש, כי יש כל כך הרבה גופים שונים, והמון תנוחות שונות והרבה סוגים שונים של אותו הדבר בדיוק. של אותו הריגוש, אותה התחושה של נוחות החד-פעמי, להשתמש-ולזרוק. ואחרי שסיימת והתנקית, וסגרת בנקישה את המסך של הלפ-טופ, אתה תהיה עייף ותלך לישון ולא תחשוב עליה יותר אחר כך, כי היא הייתה גוף ללילה.

ושתייהן רק פונקציה, שזה לא יטעה: כי אחת אפשר לבטל בלחיצת-עכבר, אבל אחרת מתבטלת באופן אחר לגמרי. כי איפה האישיות של המדונה? איפה רגעי ההתפרקות, הקימה המעוכה בבוקר, איפה הצורך שלה. קל לראות שלזונה (פורנה) אין צרכים. היא רוצה סקס בכל רגע ובכל זמן, גם אם היא לא רוצה, ולא מעניין אותך מה היא חושבת באותו הרגע, נכון? אבל על מה חושבת הנסיכה שצריך האביר להציל? האם הוא שמציל אותה, או שמא היא המצילה כאן? מדוע האביר יוצא למסע התשועה? מה נותן לו הקשר הריק הזה, המלחמה עבור דימוי, עבור ישות שהוא לא באמת מכיר?

ואולי אתן מכירות את זה, ואולי אתם מכירים, את האהבה האדירה שיש לנו לחיוך מסוים של מישהו, לאופן המסוים בו השיער שלה מסתדר, והמחשבה שאין יותר ממנה בכל העולם. ועכשיו אפשר אולי לתהות עד כמה זה מצמצם.

איך אפשר להתפרק כשאת מושמת בתפקיד הזה, הנערץ. איך אפשר להיות רעה, לחטוא. איך אפשר להיות מינית בלי לגרום לו להרגיש רע אחר כך, להתבייש בעצמו ובך.

וכשאני נופלת שוב לדיכוטומיה הזאת, להפרדת שחור-לבן הזאת, אני רק חושבת איך אפשר להפסיק להיות מדונה, כי אם אני מדונה - איך אומר לך מה אני חושבת? איך אוכל לומר לך שמהו שאתה עושה פוגע בי, או אפילו שמהו בינינו סתם לא עובד, בלי לפגוע בך ולבטל אותך לגמרי, כשאתה כל כך נכון להתבטל? ואם אני זונה, איך אני יכולה לומר לא כשברירת המחדל היא כן, אלא אם אתה רוצה אחרת? והרי זה כל כך בלתי אפשרי, כי אם אני אומרת לא בתור זונה, אז איזו פונקציה אני בעצם משמשת בחיים שלך, למה אני כאן?

ואני לא רוצה להיות שתייהן, לא רוצה להיות זונה במיטה ומדונה מחוצה לה, כי כשאני מדברת אתך, אני רוצה שתקשיב לי, ולא לדימוי שלי. וכשאני שוכבת אתך, אני רוצה שתשמע ממני מה טוב לי, ואיך. לא רק "כן, אני מסכימה". גם לא רצון קהה. אני רוצה להיות שם בשלמותי, כמוני, ולא כפונקציה. לא רוצה להיכלא בתוך משבצת. אל תכניס אותי לשם.

ואסיים בציטוט, דווקא מסרט פופולארי שאני מאוד מחבבת - שמש נצחית בראש צלול - בו אומרת קלמנטיין:

I'm not a concept. Too many guys think I'm a concept or I complete them or I'm going to make them alive, but I'm just a fucked up girl who is looking for my own peace of mind. Don't assign me yours.

(אני לא קונספט. יותר מדי גברים חושבים שאני קונספט, שאני משלימה אותם, או שאני אחיה אותם; אבל אני רק בחורה דפוקה שמחפשת לעצמה קצת שלווה-נפש. אל תתלה בי את שלך.)

אורך * רוחב * עומק

מאת מאשה אברבוך (ותודה לשירי שפירא)

אורך:

השנה 2008. המרצה באוניברסיטה שולחת אותנו לראות פורנו בבית. אני לומדת לתואר ראשון ולתעודת ההוראה ומדובר בקורס "פסיכולוגיה של החינוך". היא טוענת שהפורנו הוא החינוך המיני של בני הנוער שנלמד. אני חוזרת הביתה. מורידה דפדפן חדש. עושה חיפוש מגושם בגוגל. פותחת אתר, פותחת את הסרטון שנראה לי הכי פחות דוחה ולוחצת על פליי. בחלק הזה אמורה להגיע תגובתי הנגעלת למה שראיתי, אולם למרבה הצער אני לא זוכרת איך הגבתי באותו הרגע באמת. אני זוכרת רק שאחרי שסיימתי לצפות במספר לא מבוטל של סרטונים התחילו פלאשבקים מאינספור חלקים מחיי בית הספר: סוף היסודי, החטיבה והתיכון. אני בת 18. לפני שנה עוד הייתי תלמידת תיכון וכעת אני לומדת באוניברסיטה. רק עכשיו אני מבינה מדוע התייחסו אליי ככה כל השנים: הפליקים בטוסיק, החלפת השם שלי בפי חצי מהכיתה לג'נה ג'יימסון (איפה, איפה הדמיון?), עוד פליקים בתחת, ההתחככות בציצים, הדיבור הבלתי פוסק בהפסקות על גודלם, צורתם ומרקמם, ההרגל לגשת אליי או לחברות ולפתוח לנו ריצ'רצ'ים במכנסיים, למה ההוא דחף לי את הראש למטה כששכבנו והיה מופתע שאמרת לי לו "אני אעשה את זה מתי שאני רוצה" ועוד כהנה וכהנה.

רוחב:

השנה 2014. עכשיו כבר ממש מקובל לצלם סלפזי נגיעות של עצמך ולשלוח לגבר שמזיין אותך. אני קצת מחכה לו באיזה מועדון. אולי הוא יגיע. הוא לא מגיע. הוא לא מגיע. הוא אפילו לא שולח הודעה להגיד לי שהוא לא בא. זה סבבה שהוא לא יבוא. לא 'כפת לי. אבל מה אכפת לו רק לומר לי שהוא בסוף לא בא? הוא לא מכבד את הזמן שלי. על הזין שלו העומק שלי. אני עושה סלפי עם חברות בשירותים. אנחנו מהממות. אני נכנסת להשתין. מצלמת את עצמי. שולחת לו. מדחיקה את המחשבה שאני אתחרט על זה בפאקינג בוקר. מתמקדת על עכשיו:

1. הלו, אתה זוכר, לייק, שאני קיימת ואמרת שאולי תבוא!?!?!? השעה כבר משהו כמו שתיים.
2. יא חתיכת בן זונה. אני יודעת שאתה רק רוצה לזיין אותי אבל עכשיו אתה עד כדי כך באגו טריף שאתה לא צריך לזיין אפילו בשביל להוכיח את קיומך לעצמך (בדיוק סיים לקיים טקס להעלאת נשמתה של יונה וולך או איזה משהו אחר מז'אנר הדברים שהבורגנות-הפגנית עושה בלילות). סבבה. אל תבוא לקחת אותי. הנה אני עושה משהו נגוע. תופס אותי כחפץ? על הזין שלי. אני אוהבת את זה. אני מוכנה לזה. אני עושה את זה לעצמי. קח תיעוד של

החפץ שלך משתינה. אם אני לא יכולה לשלוט על זה שאתה תופס אותי כאובייקט פורנוגרפי בכלל, אני אקח על זה שליטה לפחות כשאני מצלמת סלפז. אני אהיה חפץ פורנוגרפי בנקודת הזמן הפרטית הזאת. אם כבר להיות חפץ אז להיות חפץ מבחירה. 3. אני אתחרט על זה בבוקר. ובכל שאר הבקרים בחיים שלי. זאת לא אני. זה לא הסגנון שלי. אני יודעת הרי שהנגיעות נטמעת מעצם החזרתיות. יש לי מחויבות לחינוך שלי את עצמי. אבל על הזין שלי אני. כבר שלחתי לו מספיק סלפז נגיעות. מה אכפת לי עוד אחת?

אחרי איזה שבוע וחצי הוא מודיע לי שגנבו לו את הטלפון בים. אני אוכלת את הסרט של הלייף שעכשיו הסלפז הנגיעות שלי מסתובבות ביפו ואני בכלל עוסקת במקצוע שבו מומלץ פחות מהרגיל שתמונות שלך מעל אסלה ירוצו בוואטסאפ. כוסעומו. אני חושבת שהיו לי קצת רגשות אליו עקב העובדה שבסלפז ששלחתי לו היו פנים. איך יכולתי לשכוח שהדברים האלה קורים? יופי באמת שבגיל 24 נזכרתי שתמונות סליזיות שלי יכולות לעבור בין אנשים אם הן יוצאות מרשותו של זה שלו שלחתי אותן. כאילו מה כזה בער לי לחפצן את עצמי רק כדי לתת קונטרה לניחוח האובייקטיפיקציה המינית העז העולה ממעשיו? זה סבבה שהפנמתי מה זה פורנו, איך זה עובד ואיך אני יכולה לנצל את זה כדי לקנות צל של תחושת שליטה על החיים שלי. וסלפז נגיעות נחשבות בכלל Love-Porn. שזה גבוה וטוב. וזה כל כך כף. איכשהו הצלחתי לשכוח מזה שזה גם פשוט מסוכן.

מעריב לנוער שלום,
זה תמיד ככה שה"כף" מכסה על ה"מסוכן"? בת 24 וחצי, מרכז הארץ.

עומק

הקטע בינינו התחיל בכלל בערב שקראתי לו בחפיסת הטארוט שאייר סאשה לסקובסקי. הוצאתי שני קלפים, בהיתי בהם, ניתחתי אותם לעצמי והאצתי בו לצאת מהבית. קיפלתי את החפיסה והייתי בדרך להתחיל להתארגן ללכת לחברה. לפני שקיפלתי את החפיסה הוא עוד ניסה לשכנע אותי לשאול שאלת הבהרה ולשלוף עוד קלף ולא התחשק לי. כשהכול כבר היה מקופל, הוא שם לב שנתר קלף על השולחן. הוא שאל אם זה בכוונה. עניתי שלא. הוא ממש רצה שאהפוך אותו. היה לו בעיניים את הניצוץ הפטישסטי למסרים מהקוסמוס. הפכתי את הקלף בזהירות ולעיניי נגלה קלף "האוהבים", שלפרשנותו של סאשה נראה יותר כמו אונס במקרה הרע ומין דיי אלים, קופי פייסט פורנוגרפי קלאסי, במקרה הטוב.

אחרי איזה חודשיים של להיפגש ולהזדיין פעם בכמה ימים טובים ובלי לדבר יותר מדי בין לבין, הוא ביקש שנסיים את הקשר בינינו כפי שהוא. על הדרך הוא גם אמר לי, כנראה ניסה להחמיא, שבהתחלה הופתע לראות כמה אני שונה מהפמיניסטית המשוגעת בקטע טוב (אאוץ') שאני בפייסבוק וכמה אני עדינה, נעימה, אוהבת ובטח עוד כל מיני מילים כאלה שמתארות נשים שהן לא מכשפות בניגוד למצופה. אחר כך, הוא הבין שלא מדובר בשני חלקים נפרדים באישיות שלי כי

אם בשלם אחד – לדידו, בעצם הגיוני שמול העולם בחוץ אני אעמוד על זכויותיי ואגן על עצמי ואילו לאדם שאני בוטחת בו – אתמסר. ת'שבע באלוקים שגילית את האמריקה הזאת רק עכשיו, גאון הדור, בחיי; דיי, מה, אנשים מתנהגים שונה בהקשרים שונים? ואז הוא המשיך: המין שלנו, זה משהו שמעולם לא היה לו (כי שאלתי אותו כל הזמן איך הוא מרגיש, אם דברים סבבה, אמרתי לו כל מיני דברים שאני אוהבת, שאלתי אותו על שלו), הוא אמר לי שהבין שאת מה שאני דורשת מהעולם בחוץ אני חיה בעולמי שלי וזה, מבחינתו, "נאה דורש נאה מקיים". דה פאק! אני כולה מזדיינת בדרך היחידה שבה אני יכולה להזדיין ולא להיאנס, כפרה. זה לא שאני מנסה לחיות מוסר שאיננו כפול, זה פשוט שהשקעתי דיי הרבה שנים מהחיים שלי בללמוד לפתוח את הפה ולהתמודד עד כמה שאני יכולה על להפוך סיטואציות מיניות לכמה שיותר בטוחות. וגם תודה לי ששמרתי עליו. הפאנץ' ליינ שלו היה שהשיעור שלמד ממני משמש עבורו נחמה פוליטית הוא הודה לי על המתנה שנתתי לו.

(זמן, ועוד)

שבועות אחרי המחמאה המפוקפקת הזאת אני מסתובבת עם תחושה כאילו גמרו לי לתוך העיניים בלי לשאול. זה סבבה שהייתי אובייקט מיני. התאים לי. כי המין לא היה אליים. אלוקים כמה שנמאס לי ממין אליים שבו לא שואלים אותי אם זה סבבה לעשות איתי את מה שעושים לי. רק יומיים לפני הפעם הראשונה איתו זה קרה שוב בצורה דיי מצלקת. שמחתי בחלקי איתו על היעדר ממד האלימות הפיזית באקט המיני, מרכיב עיקרי בהגדרה של "תרבות פורנו", אבל באמת שלא הלכתי לפרק את הבניות החיפצון ומרכזיות הזיון שעליהן מבוסס הפורנו ועוד כמה רעות חולות סביבנו. למי יש כוח להתמודד עם כל הדבר הזה, ועוד לבד? אז הייתי אובייקט מיני. ביג פאקינג דיל. כאילו שאני לא אובייקט מיני כל שאר החיים שלי. אבל מי הרשתה לו לגמור את זה ככה, בהפיכתי לאובייקט מיני מזן ה"גבוה והטוב", וועדת המדרוג של הארץ סטייל? למה בסוף הם תמיד עושים איתך מה שהם רוצים, מכפיפים אותך אליהם, גומרים מהר מדי ועושים את זה עליך בצורה כל כך משפילה?

זה עדיין הכול סביב מין. אני נותנת. את האופן בו לוקחים את הגוף שלי אפשר לעטוף בסרט (אני מרגישה כאילו הסרט הזה עובר לי בפה כמו איזה מחסום) ולהעניק לעצמך. והכל בכלל פוליטי. איזה קטע זה שיש "פמיניסטית משוגעת, בקטע טוב" שמוצצת לך את הבולבול, גם ממש טוב וגם בלי לנשוך. כגודל ההפתעה – גודל האמון המתחדש באנושות. תעביר אותי לכל החברים הסמולנים שלך שצריכים לזייף כאילו הם בקטע של פמיניזם מעצם היותם כאלה. ממילא אני אובייקט מיני פוליטי. אולי אנחם עוד כמה פוליטית. יש גברים מודאגים בסתר מפמיניסטיות (משוגעות בקטע טוב) בקהל?

ואז אני מוצאת תמונה נגועה ששלחתי לו במייל והיא מהדהדת את קלף האוהבים לסאשה בקטע קריפי.

הנה, הנה ממד העומק. ואני מבינה הכול: ישנם דיי הרבה ממדים. חלקם קבועים כמו השלושה המוחשיים, הם הקובייה שאנחנו מצויים בה, וכמו מרחב הזמן שאנחנו רק מרגישות. יש משהו מתעתע במרחב השלישי: אנחנו יודעות שיש עומק, קיומו של נפח הוא לא סוד גדול. אבל השאלה היא האם אנחנו מסתכלות על הקובייה מבחוץ או מבפנים (או אולי גם וגם) היא שאלת יסוד לגבי התפיסה של המרחב הזה: האם נשחק במבטינו אך ורק עם הקליפה הריקה או שנזכור שישנו גם הבפנוכו ונתעניין בו? אולי נצליח להיכנס לבפנים כמו האוהבים הסליזיים בקלף של לסקובסקי? וחץ מזה, ישנם עוד הרבה ממדים: קטנים כאלה, לעיתים ארעיים. המין שלנו על הקשריו הוא רק יריעת עולם גמישה. אנחנו שני מיתרים שיכולים להתחבר וגם להיפרד. יחד, אנחנו לא פחות ולא יותר מדימוי דו ממדי בתוך קובייה שגם היא דו ממדית כי היא מודפסת על קלף.

דעתי על פורנו, בתור אחת שחלק ניכר מחייה סבלה מהשפעותיו על הסובבים ובתור מי שהפנימה חלק לא קטן מכל מה שהולך שם עד לרמה שזה הפך גם לפנטזיות שלה (הדברים נכתבים בחוסר בושה והתבכיינות, כמובן), היא ש... איך לומר? כבר כתבתי את זה פעם, הפורנו מוכר את האשליה שהקל יכול להיות אפשרי. את\ה תקבל\י אישור על קיומך בעיקר אם תזייני, תזדייני או תזויני בכל מיני רמות חזק ועדינות (כמובן שפורנו עושה גם נורמליזציה לאלימות, אבל על זה כתבו מספיק אז אני לא מתעכבת). ולזיון יש ערך מוחלט שהוא אסתטי. אפשר לעטוף אותו בכל מיני סיפורים, מילים וקישוטים כמו "חיבור מדהים", "אהבה", "נעים", "עדינות", "מעיף", "מטריף", "קשר", "נגוע" וכו' אבל כל עוד מדובר פה ביריעת עולם קטנה וגמישה, דו ממדית, אולי ארעית שמצויה בתוך קובייה אולם איננה מושפעת מממדי העומק ואיננה יוצרת שום דבר יחדיו בעולם הזמן, כל שכן איננה מתקרבת אפילו ללנוע בממדים קטנים ומוכרים פחות—

זיון הוא זיון.

עבורי הזיון הוא הפוטנציאל לכיף והסכנה שתהפוך אותי לכל חפץ שרק תרצה. אולי אפילו לכמה.
זה יכאב.

עבורך זיון הוא מכרה זהב גופני ורוחני.

מרחבי העומק והזמן מתנדפים. הנה, שני ממדים. הכלל הפיסיקלי הוא שממד משקף את מספר
דרגות החופש של תנועה במרחב. אני לא מוכנה להסתפק יותר בחיים רק בשניים, אפילו לא
בשניים וחצי. למעשה, אני גם חושבת שהגוף שלי לא יכול לעמוד יותר פיסית בכאב הלב שמאפיין
את הקיום הדו-ממדי הזה. הלוואי וזה היה תלוי רק בי.

כוכבן

מאת ג'וני

למה בכל פעם שוב
אני צריכה להיראות כמו מישהי אחרת למה
ההנאה שלי לא טובה כשהיא לא מפו
רקת
לא-א-אה-אה-אה אנחות
איך זה שבנות לא גומרות כמעט אף פעם
שאתה אומר,
אני מצטער - אבל
את פשוט מגעילה אותי
אני יכול לנשק רק רגשות
בואי נעשה
פורנו.

כמעט אף פעם לא גמרתי מבלי להרגיש רגשות אשמה, גם היום כאשר אני מודע לכך, עדיין יש משהו בדבר הזה שהוא לא מלא.

אני מסתכל על אורגזמה נשית ואני מתקנא.

כמו שאני מתקנא כשאני רואה אשה בוכה במלוא הרגש.

אין לי דחף למחוק היסטוריה של אף יצור, לא של בודד ולא של עם. אני לא רואה את עצמי מוחק את שואת היהודים, ולא את גירוש הפלסטינים (מוזר לי ששתייהן נאמרות פה בהטיית שייכות כלפי המדוכא). אם היא תמוגר, גם את עצם קיום שואת בעלי החיים לא הייתי מוחק. כזה אני. יש לי ערך לדברים היסטוריים. ולא רק כי קשה לי לזרוק דברים ישנים.

ובכל זאת את היסטורית הגלישה שלי מחקתי פעם אחר פעם אחר פעם. מחשב אחרי מחשב. בדפדפן אינטרנט אקספלורר, ומוזילה ובכרום גם.

ופעם אחת כשהייתי נער. הדפסתי תמונות פורנוגרפיות. ואז המדפסת נתקעה. מחקתי את מה שהיה בתור ההדפסה וכיביתי את המדפסת. וכשאמא שלי הדליקה אותה מחדש יצאה תמונה בגודל A4 של אישה שמוצצת פין. אמא שלי לא דיברה איתי על זה. הסכמ לא כתוב שכזה. אבל אחי הצעיר בא אלי וסיפר לי על זה בשובבות. הייתי נבוך. והתנהגתי כאילו כלום לא קרה. מיישר קו עם הניקיון של הדפדפן.

אני חושב על זה עכשיו והיו נשים, שככה התנהגתי כלפיהן ביחסים. יצאנו יחד. היא זרקה אותי, או אני אותה. "כישלון". ואז מחיקה מנטלית של ההיסטוריה. "מישהי שפעם יצאתי איתה".[†] במונה השכיבות. וזהו. עד היום לא דיברתי עם חלק ממעט הנשים שאיתן הייתי.

יש לי הערכה גדולה לתקופות שבהם הורים היו מקור הידע לילדים שלהם גם בנושאים שהיום "השתיקה יפה להם" (איזה ביטוי אפלולני). ולפעמים הייתי רוצה שאבא שלי ידבר איתי יותר על מין. לא בצורה יודעת ובטוחה, כמו האבא מאמריקאן פאי. אלא בצורה צנועה ופגיעה. כמו שהוא.

מתחשק לי להגיד לבני 13 היום: אל תמחקו את ההיסטוריה של הדפדפן.

היסטוריה

הפעם הראשונה בה נחשפתי לפורנו הייתה בכיתה ד'. באתי לחבר מהכיתה (שהייתי קצת מאוהבת בו) אחרי הצהריים להכין שיעורים, ישבנו עם חבר שלישי בחדר שלו, שהיה בו מחשב, ושניהם החליטו להיכנס לאתר שהאח הגדול שלו ביקר בו דרך ההיסטוריה של הדפדפן. הם התרגשו ואני ישבתי בצד. נבוכה. בסוף הם סגרו אותו אחרי שניה.

הפעם השניה שבה נחשפתי לפורנו הייתה בכיתה ו', בצופים. אחד המדריכים רצה להראות לנו סרט ביום השואה. בקלטת וידאו, לפני הסרט היה מוקלט סרט כחול ישן וטעות הוא הפעיל את הקלטת מוקדם מדי. האימג' היה מאד מפתיע בהקשר שבו נחשפתי אליו זה נצרב לי בראש. הצופים הייתה לכאורה מסגרת בטוחה של ילדים בגילי..

בחטיבה, בכיתה ח', רציתי להוריד סרט של טים ברטון על המחשב של אבא שלי, ובאתר שפרסם את הלינק להורדה היו בצד פרסומות לאתרי פורנו שהיו ממש קטעי וידאו קצרים ובוטים. נלחצתי.

בגיל 16 וחצי ישבתי עם בן הזוג שלי דאז, שהיה גם החבר הראשון שלי, בחוף הים בערב, ורציתי לשים שיר דרך האייפון שלו. הדפדפן היה פתוח על סרטון יוטיוב של בחורה מבצעת מין אוראלי בבחור, מה ששבר את כל הרגע הרומנטי. כעסתי עליו כי לא ידעתי שהוא בכלל צופה בפורנו.

בפעם הבאה זה כבר היה מבחירה. ביקשתי מאותו חבר, שנה אחר כך, שנצפה ביחד במשהו רך. מסתבר שהסרטים שעניינו אותנו היו כולם בתשלום, לעומת שפע הדברים הגסים שעלו בחינם. ויתרנו.

הייתה פעם אחת שהייתי עם בן זוג אחר שהיה לי והוא ממש ניסה להגיע לכל מיני תנוחות שהוא כנראה ראה אותן בסרט, זה הייתה יכולה להיות חוויה מעניינת של חקר משותף אם זה רק היה מחובר גם למציאות ולמה שבאמת נעים לנו ומתאים לנו באופן אישי אבל כמובן שזה לא היה כי היה לו דימוי ספציפי בראש.

בגיל 18 בתהליך של חקר זהות אישי, חיפשתי מידע באינטרנט על קולנוע גאה, ונתקלתי בפרויקט במימון אירופאי של סרטי פורנו קווירי, שצולמו ע"י יוצרות פמיניסטיות. זה היה מסקרן, זה גרם לי להרגיש טוב, להרגיש שיש משהו אחר.. לצפות בפורנו קווירי זו חוויה הרבה יותר טובה אבל גם קשה לי עם העובדה שאני צופה באנשים שאני לא מכירה (אני גם הרבה יותר מתרגשת למשל מטקסטים עם תיאורים מיניים שאותם אני מדמינת בראש ואני יודעת שאין בהכרח אדם אמיתי ושלא שאלו לא מכירה ועומד מאחורי התיאור).

אבל גם כשישבתי אצל בת-הזוג שהייתי איתה שנתיים אחר כך ורצינו לראות פורנו קוויירי ביחד, הרגשתי לא בנח. הייתה לי כבר רתיעה מהנושא, והדימויים עדיין נראו לי גסים ולא קשורים לחוויה האישית שלי.

אפילו ממש לאחרונה, הייתי עם בחור שהיה חדש בעסק, אבל לא רק שנינו היינו בחדר לבד. נכחו שם גם תפיסות ודימויים חיצוניים לנו, שהפעילו עליו לחץ להתאים אליהם, לתפקד בצורה מסוימת. הוא התרכז בהכל חוץ מלהנות מהרגע. החוויה הזאת הייתה יכולה להיות הרבה יותר חיובית בעיניי אם הוא היה נותן לעצמו לעבור את התהליך המרגש והמדהים של גילויי ולא נמצא תחת השפעת כל הידע המוקדם והמצומצם שהביא איתו לחדר.

אז החיים שלי היו מוצפים בתמונות קשות בגילאים מוקדמים מדיי בלי קשר למקרים האלו. הטכנולוגיה והחשיפה לידע גרמה לי לפספס חוויות גם בתחומים אחרים. נחשפתי להרבה דברים כמו כל מי שגדל בחברה הזאת. דברים שעמדו בניגוד למה שהרגשתי, למה שראיתי במראה, לדברים שדמיינתי שעושים כשעוד לא עשיתי שום דבר..

במהלך ההתבגרות המינית (שגם ההורים לא בדיוק תפקדו בו בצורה מוצלחת) עשו לי הרצאות על מיניות בבית ספר, אבל על פורנו לא דיברו דווקא בגלל שדיברו על דברים אחרים, זה נתן הרגשה שזה כנראה בסדר. בבית הספר דיברו בעיקר על פדים ווסת, חשיבות השימוש בקונדום או גלולות (כמובן בלי להזכיר את התופעות לוואי הרעות שלהן) והיה קטע קצר על זה שאם מישהו נוגע בי בלי הסכמה זה לא בסדר (ולא נגיד איך אפשר למנוע מצב כזה, מה זה בדיוק הסכמה...) לא כל כך דיברו על הנאה ובטח לא על איך אפשר להגיע אליה בדרכים חיוביות. אף אחד לא מדבר איתנו על זה כשאנחנו חווים את זה לראשונה.

תיאורטית, לפורנו יש את הפוטנציאל להיות מרחב אנרכיסטי ונטול דיכוי שמציג מיניות משוחררת ומגוונת ובכך עוזר לאנשים ליהנות, להיות יותר חופשיים ובטוחים, אבל בפועל החזק כובש את התעשייה. הסיכוי ליפול על פורנו אנושי קטן מאד. כבחורה לא צפיתי בפורנו והוא לא עניין אותי, אבל למקום הכי קדוש ואינטימי ועמוק - למיטה שלי, חלחלו השפעות, ציפיות וקונספציות מוטעות, שלא היה בכוחי לנפץ. החשיפות הקטנות האלו נקשרות בהיסטוריה הפרטית שלי לשרשרת, הופכות יחד לחוויה בעולם, לאווירה.

באותו רגע בכיתה ד' הרגשתי שנפער פער, חוסר התאמה בין העולם ההוא לבין העולם שלי. בהמשך, כבר הרגשתי את חוסר ההתאמה ביני לבין העולם באופן כללי, כל שאר העולם, כל מקום שהעולם ההוא הגיע אליו, בכל מקום. הייתי צריכה למצוא מקום שאוכל להיות בו מי שאני גם ככה ותרבות הפורנו לא עזרה לי עם זה. להיות קוויירית אולי עזר, אבל אני עדיין מעדיפה לצפות בסרטים של טים ברטון.

פעם ראשונה שצפיתי בפורנוגרפיה הייתה מסקרנות, הורדתי מוסיקה מקאזה, והייתי מחפשת שמות להקות ומורידה את השירים שחזרו אצלם הרבה פעמים. אני זוכרת שלא ידעתי אנגלית כל-כך טוב ולא לגמרי הבנתי מה אני מורידה, יצא שירד עם זה סרטון פורנוגרפי.

זה התחיל מלפתוח אותו ולהיבהל, להיגעל ולמחוק אותו. אבל הייתה סקרנות שניקרה בי ופיעמה בי - הייתי חייבת לראות איך זה נראה מעבר לפנטזיות ודמיונות שהיו לי מדימויים שאף פעם לא השתלבו כתמונה הגיונית. הוצאתי אותו מהאשפה, ראיתי כמה קטעים קצרים בחשש, פחד, בהלה גדולה שיתפסו, המון אשמה ובעיקר סקרנות. אמרתי לעצמי שזהו, הבנתי, זה מגעיל כמו שחשבתי ואין לי עניין בדברים כאלו יותר עד לסוף החיים. מחקתי אותו ונרגעתי.

אחרי כמה ימים, שבועות, הבנתי שהוא עדיין בתקיית האשפה ונמלאתי בושה מהמחשבה שמישהו אחר יכול היה לראות שמהו כזה ירד אי פעם. ככל שאני זוכרת מחקתי אותו לאלתר.

בין חושך לאור

אחרי שמחקתי אותו קצת התחרטתי, הסקרנות עוד פיעמה בי והמחשבה שעכשיו כל העולם פתוח בפני כדי שאוכל לגלות את כל הסודות של המבוגרים הציתה עוד ועוד סקרנות והובילה אותי לרצות לראות את הסרטון מחדש. אני לא זוכרת מה קרה הלאה, האם הורדתי אותו מחדש? או שפשוט לא כל-כך הפריע לי בפעם הבאה שהתגנב סרטון אחר עם שם שמזכיר את השם של הסרטון הקודם להורדות שלי. וכך זה המשיך עד לשלב בו הייתי מחפשת עוד ועוד קטעים מסקרנים.

רציתי לדעת איך נראה סקס, איך אנשים ערומים נראים, איך אנשים נראים כשהם מאבדים שליטה, כשהם באינטימיות גופנית וחשופים זה לזה, חיפשתי הכול - עוד ועוד... ומשהו בזה אף פעם לא סיפק. חירמון, אבל לא סיפק. אני חושבת שרוב החרמנות השתלבה עמוק עם תחושת האשם ופריצת הגבולות - הגבול שבין חושך לאור, בין חשיפה לבין הסתרה, הריגוש הגיע מהפחד והאשמה ביחד עם היצר הפנימי שאומר לי שמגיע לי חופש פעולה והנאה. עד היום, שנים שלא צפיתי בפורנוגרפיה ואחרי תהליך ריפוי ממושך אני עדיין מפחדת שמין זה דבר רע, פוגעני, זה מקושר אצלי לדברים קשים.

ידעתי היטב מההתחלה שהיה שם משהו שחיפשתי ואף פעם לא מצאתי, אבל הוא לא היה קרוב להימצא בשום מקום אחר, אז המשכתי לנסות, לפעמים זה היה קרוב. מה שחיפשתי זה קרבה, אינטימיות, קסם, רומנטיקה. חיפשתי שנים שגברים יעשו קולות ויראו את עצמם פגיעים שם, מאוחר יותר חיפשתי סקס הומואי מתוך המחשבה שזה יהיה שם, להיפך, זה היה שם עוד פחות.

חיפשתי לסביות אבל בשלב זה כבר כל מה שהרגשתי כלפי זה, זה אפאתיה. אולי הדימוי לא היה מספיק קיצוני? אולי ניתקתי את עצמי מהחוויות המיניות שלי כאישה ומההנאה מעצמי? לא יכולתי לראות אינטימיות בין נשים כמגרה. גירוי מהפחות שלי הפך למשהו מלא בבוז, השפלה, אלימות וניתוק. האוננות שלי הפכה למשהו שאני עושה ובאיזשהו מקום רוצה לא לעשות, מלאה בניתוק, פחד וכאב.

הפצה הלאה

הבנתי לחלוטין שפורנו זה דפוק, הבנתי שזה נקודה חלשה אצלי, הבנתי שזה הורס לי את המוח, אבל בשלב הזה זה פשוט משהו שעשיתי מתוך צורך. אחרי צפייה חוזרת ונשנית בחוויות שנצרכו כטראומה, לא הצלחתי לחוות סיפוק מיני בלי דימוי שמכיל את המראות הספציפיים שהתמכרתי לראות. משהו בזיכרון של מראה טראומטי, כמו כל הזמן רוצה לעלות לתודעה בשביל לקבל התייחסות ואולי מתוך איזו תקווה לקבל עליו תשומת לב מרפאת, לא יודעת. זה ממשיך לנכר, לעלות ולמשוך עוד ממנו.

מרב נואשות, כאב ובדידות אפילו חשפתי יום אחד ילד קטן ממני לפורנוגרפיה ולימדתי אותו את סודות החיפוש באינטרנט, אפילו איך להסתיר את היסטוריית הגלישה כדי להסתיר את מהלכיו. הרגשתי חרטה, הרגשתי אשמה, הבנתי מה עשיתי רגע אחרי שזה כבר קרה. אבל חיפשתי אדם לחלוק איתו את ההתמודדות עם הדבר הזה, מישהו שיגיד לי שאני בסדר, ושזה טבעי שזה מסקרן אותי, ידגים לי בעצמו כיצד הוא כילד תמים, מגיב לחוויה הזו לראשונה. אולי מישהו שיגיד לי, ואו, הדבר הזה דפוק. נראה לי שדיברנו על זה ככה, התלהבנו והסתקרנו ביחד, גם חשבנו שזה מזר דפוק ביחד, זה היה מאוד מקרב למען האמת, הרגשתי פחות לבד עם זה, הרבה פחות לבד, לפחות באותו הרגע.

התנכרות לעצמי

לחברים שלי יש מראה בשירותים. כשמעלים את התחתונים והמכנסיים אחרי שמסיימים וקמים רואים בדיוק מול הפנים את החלק התחתון של הגוף ובאופן פתאומי. לפני מספר שבועות לבשתי תחתונים עם גזרה שיש בה פסים דקים בצדדים, וכשהרמתי אותם בדיוק ראיתי את הגוף שלי מול המראה, לבוש בתחתונים האלו - הקישור הראשון שנעשה לי בראש זה למשהו פורנוגרפי. עלה בי איזה זלזול וחוסר אכפתיות כלפי האובייקט שבמראה. שנייה אחר כך הבנתי שהאובייקט היא אני, ושאיני מרגישה כלפי עצמי זלזול, אפילו משהו שמוכן להיות אלים כלפי עצמי, או שמוכן לקבל שהגוף הזה ראוי לאלימות. מה שזיהיתי זה שהגוף שלי חלק יחסית, רזה, וצעיר ושאיני לובשת רק תחתונים שנחשבות "סקסיות" (מהזווית שבה הסתכלתי) ושזה בפני עצמו ראוי לזלזול בעיני

באיזשהו מקום עמוק. עלה לי חשק להסתיר את עצמי, להיות שמנה יותר, ללבוש משהו אחר, שיהיו לי יותר שיערות שיפגינו חספוס ואולי ירתיעו, כדי שלא אהיה ראויה לאלימות אותה ראיתי מופגנת כלפי גופים שדומים לגופי שלי.

כשבנים בשכבה התחילו לדבר על פורנו בחופשיות, הייתי מודה שאני יודעת על מה מדובר, אבל השיחות של הבנים על הנושא הגעילה אותו לחלוטין. תמיד הם שמו נשים אחרות בעמדה המשפילה והשיחות עצמן השפילו אותי. זה הפעם הראשונה שאני זוכרת שהבנתי שאני רואה את עצמי בתוך העמדה שלהם, הגברים. בגלל הדימויים האלימים שהיו שם כלפי נשים, לא יכולתי לשים את עצמי שם בלי להתנכר לעובדה שאני אישה. התודעה שלי בזמן הצפייה בזה דמיינה את עצמה במקום חיצוני, גברי, אם בכלל אז בתפקיד הגבר, הצופה, לעולם לא יכולתי לדמיין את עצמי בתוך הפות של הנשים האלו.

לקח לי הרבה שנים להשתחרר מהדימוי הזה בתוך המיניות שהייתי בה. שנים לאחר מכן יש לי עדיין רגעים שאני מרגישה נחדרת ללא רצון וללא שליטה באופן משפיל. לקח לי הרבה מאוד זמן לנסות להשתמש בנרתיק בשביל הנאה מינית, שלא לדבר על ליהנות ממנו, לגמור ממנו או פשוט לשחרר אותו מהכיווץ הקבוע, המגן, שהוא היה בו.

בתקופת התיכון הסתובבתי חלק גדול מהזמן עם גברים. גברים התרגלו לנוכחותי כחלק מהחבר'ה ולאט לאט התחלתי בעצמי לדבר כמוהם על נשים, על סקס. להיות צינית, מנותקת, לדבר על המשיכה שלי, או אולי יותר הזלזול שלי כלפי נשים. היה בזה משהו שחיבר אותי לגברים והפך אותי לאח, לחלק, יכולתי להשתלב כחבר שווה. לא יכולתי לעשות את זה בתור בחורה שמתייחסים אליה כאובייקט, כי אין לבנות כאלה חלק שווה בשיח. הייתי משחקת על זה, לפעמים שמה את עצמי בתוך התפקיד של הכוסית ומחפצנת את עצמי כדי להרגיש נחשקת, או לקבל מגע ואינטימיות. לפעמים כדי שישמעו אותי שמתי את עצמי בעמדה השנייה.

להיות שרמוטה

רציתי שמגע יהיה חופשי יותר, ושיהיה סביבו פחות השפלה מצד אחד, אבל ידעתי שזה שם אותי בעמדה של שרמוטה, זולה, כזו שאפשר להתייחס אליה בחוסר כבוד. מצד שני התפתח אצלי פחד עצום ממגע ומיניות והוא קושר אצלי ליחס גרוע ומשפיל. והרגשתי אשמה על זה שאני לא רוצה מגע מיני, או לא מוכנה להגיע לסיטואציה כזו עם גברים. וחשבתי שאני אמורה לצאת עם מישהו שמצהיר שהוא אוהב אותי בלי קשר למה שמתאים לי. אני זוכרת שיחות בהם התרעמתי על הדימוי של הבחור שמנגן מתחת לחלונה של האישה ו"לא מוותר" עד שהיא תסכים, ואם היא לא מסכימה היא מנייאקית, ומה איכפת לה להיות נחמדה לבחור המסכך? התחלתי לחשוב שכל המיניות שקיימת בעולם חייבת להיות בתוך עולם חוקים בו אם אני רוצה מגע אני מבקשת שיפגעו בי, או פשוט יגעו בי בצורה מסויימת בה אמורים לגעת - מתנשקים, נוגעים בציצי, שוכבים. בלי

לדבר, בלי לבדוק שנעים, אם נתתי למישהו לנשק אותי פעם, אני חייבת "לתת לו" פעם הבאה שניפגש. רציתי שזה יהיה קליל, אז התנשקתי עם מלא אנשים סתם, בלי להרגיש בטוח לגמרי בתוך זה. רציתי שזה לא יהיה עניין כזה גדול, שזה יהיה כמו חיבוק, אולי פשוט רציתי שזה ירגיש בטוח להתנשק. במציאות זה לא היה, הייתי די אפאתית לנשיקות האלו רוב הזמן. ארבע שנים אחרי פעם ראשונה שהתנשקתי קרה שהבנתי מה מיוחד בזה והרגשתי רגש חזק, או פשוט כף.

בכיתה י' הייתה לי מערכת יחסים קצרה עם נדב, שהיה מבקש הרבה פעמים שאעשה איתו דברים מיניים שהבעתי בבירור שאני לא מעוניינת לעשות איתו. לא הרגשתי בטוח כמובן, ואני חושבת שעד היום אני מרגישה כאב לב גדול לחשוב שלא היה לו מספיק איכפת שאהנה או שארגיש בטוח, טוב, במגע איתו. הייתי אסרטיבית הרבה, אבל הוא התעקש הרבה וממש היה בטוח ש"מגיע לו" שאתן לו כי הוא נחמד אלי. הוא אפילו אמר לי שאני מנצלת אותו כי אם אני לא רוצה זה אומר שאני לא אוהבת אותו באמת, ובגלל שהוא אוהב אותי, זה לא פייר כלפיו, או משהו כזה. הדבר המצער הוא שהאמנתי לו, ואחרי הרבה ניסיונות שבירה קניתי את זה. התנשקתי איתו כדי שלא יגע לי בציצי או ידחוף את היד שלי לפין שלו, או פשוט ינדנד בלי הרף. כי... טוב, אם אני לא נותנת לו את זה, אני צריכה לפחות לתת לו משהו. חשבתי שאני צריכה לשמור על עצמי במקומות בהם אני עדיין בתולה, אבל איפה שכבר התנסיתי הכול פרוץ, ואני אמורה להרגיש בנוח לעשות דברים כאלו עם מי שרוצה ממני, כל הזמן, או לחילופין רק עם מי שנחשב החבר שלי. שנים אחר כך כל פעם שמישהו נגע לי בשפתיים עם היד הייתי נכנסת למצב עצבני בטירוף ומשתגעת וקופצת מלחץ. חברים שלי היו צוחקים מזה ומנסים להפעיל אותי בכוונה, הגעתי למצב שהייתי מגיבה באלימות ובכלל, הסף של ההגעה לאלימות התקצר בהקשר לכל מני תחומים.

יש לי מחשבה שאם העולם היה נקי מפורנוגרפיה, ורק נדב היה מזוהם במסר שלנשים אין זכות וטו על שום אקט מיני זה לא היה קורה לי. לנדב לא היה סיכוי להביא אותי לעשות דברים שלא נעים לי לעשות, ובחיים לא הייתי חושבת שזה סביר או מרגישה זיק של אשמה לגבי זה. הפורנוגרפיה התחילה לנדנד לי לעשות, ואפילו פשוט לצפות בדברים שפוגע בי לצפות בהם, ובמובן מסויים להשתתף בהם, ופרצה את גבולותי שנים לפני הקשר איתו. כך שכשהוא הגיע לחיים שלי זה היה כל כך מוכר ורגיל לוותר על גבולות שלי.

אחרי מספר ניסיונות קשים של ניצול וחוסר אכפתיות לגבולות שהצבתי מעצמי וממשתתפים אחרים, פיתחתי מן אסטרטגיית הגנה - הייתי עושה מיניות מנותקת. הניסיון היה לקחת, לכבוש, לנצל, לקבל כבוד ומעמד, לזיין גברים, להשתמש בכוחנות ולא להיות פאסיבית לרגע. המחשבה על להיות פאסיביות מבחינתי הייתה כמו לבקש שיאנסו אותי -- כל עוד את נמשכת לגבר ומראה עניין במיניות איתו משמעו שאת נאנסת לכל רצון שלו באופן מוחלט וסופי ואין לך זכות לקבוע כלום, יעני שפחה - אין לך בחירה, תעשי ככה, ואת ראויה לאלימות אם את לא עושה את זה מיד. הניסיון שלי להצליח לממש את המיניות שלי ולא ליפול לתוך התפקיד הוא לנסות להיות בעמדת השולט ולהפוך את התפקידים - חלק מהגברים אהבו את זה - המחשבה על אישה שנורא

מעוניינת ונורא רוצה הייתה מרגשת ומשחררת בשבילם. אבל אני לא יודעת אם הם הבינו שחלק גדול מבחינתי היה משחק שליטה. כמעט לא הייתה בזה הנאה ורווחה אמיתית של הגוף או הנפש שלי - זה היה משחק של אגו. לחץ! אסור להראות חולשה! אסור לעצור! - אנסתי את עצמי לאותם הדברים שהתאמצתי לא להיאנס לעשות ויכול להיות שאנסתי במידה זו או אחרת כמה אנשים אחרים.

מאז ועד היום

מאז ועד היום ההתנסויות המיניות שלי בתור נערה מלוות אותי לתוך מערכות היחסים האינטימיות שלי. נדב נכנס לשיחה עם כל פרטנר מיני שהיה לי מאז ועד היום. רק כמה שנים לאחר שזה קרה התחלתי להבין מה ההשפעות העמוקות שזה יצר בחיים שלי, ואני עדיין ממשיכה לגלות עוד ועוד.

בשביל להרגיש בטוח להימשך לאדם כלשהו אני צריכה לדעת שכשהוא שומע את הסיפור הזה הוא ירגיש צער, כאב והתרעמות, וזה מראה לי שאיכפת לו שארגיש בטוח בתוך האינטימיות איתו.

עד היום אני מוצאת את עצמי חושבת שאני צריכה להתנשק או להתמזמז עם מישהו כשלא בא לי כי אנחנו זוג אז אנחנו אמורים להתנשק ולהתמזמז. קשה לי לתת אמון שלבני הזוג שלי חשוב שיהיה לי טוב ושחשוב להם שארצה. אני צריכה תזכורת למסר הזה שוב ושוב. עברתי תהליכים של נבירה ועיסוק בנושא הזה עם כל פרטנר שהיה לי מאז שנתקלתי בפותחות את הפה ואז במספר גברים מדהימים ויקרים הרבה סבלנות שהיו שם והקשיבו ותמכו והזכירו מה שהייתי צריכה לזכור פעם אחר פעם. גם רגעים של ריפוי וגם רגעים של פחד וריחוק.

נתקלתי בשדים מפחידים שכלואים בתוך גברים, ונשים ובתוך עצמי, ולמדתי להתפייס איתם, ולתת להם להשתחרר, לכעוס ולשנוא מחדש, להבין את הכוח המרפא של מיניות וכמה היא נחוצה לי, לא להסכים לתת אמון, להתנתק, לנסות מחדש, לבכות, להבין כמה העיסוק שלי בזה משפיע על האחרים, לחוות אמון שלא חוויתי בחיים, להבין מה היא נתינה אמיתית, ללוות נשים וגברים בתהליכי ריפוי שלהן סביב מיניות, להיות באינטימיות עם נשים, להבטיח שלעולם לא "אסתבך" עם גבר שצפה בפורנוגרפיה, ובסופו של דבר להסביר בנועם ורכות לגבר חרדי שנוגע בעצמו מולי ברחוב שזה משהו שצריך לשאול זה מאוד לא נעים לי. להתחיל להאמין שגברים הם טובים ביסודם וייצר מיני הוא טוב, להפסיק להאמין ביעילות של גינוי והאשמה, להיזכר שזה כייף וטוב לגעת בעצמי, להבין שאני סובלת מחרדות בגלל החסך שלי בביטחון ותחושת אוטונומיה על גופי, לדבר על זה, לכתוב על זה, לעשות סדנת כתיבה לחברות, להוציא פאנזין

מתוך ויקיפדיה בעברית :

השאלה האם יצירה מסוימת היא בגדר פורנוגרפיה שנויה לעתים במחלוקת. מחלוקת זו נובעת בין השאר ממחלוקות על הגדרתה המדויקת של הפורנוגרפיה. פוטר סטיוארט, שופט בית המשפט העליון של ארצות הברית, עקף קושי זה בהגדרה, כאשר בפסק דין משנת 1964 כתב: "לא אטרח עוד להגדיר פורנוגרפיה, אבל אני מזהה אותה כאשר אני רואה אותה".

פורנוגרפיה 5: החצי השני של התמונה הגדולה

מאת Nine Deuce

[בתרגום חופשי, מתוך הבלוג rageagainstthemanchine.com]

ברוב המוחלט של הפורנוגרפיה, אם לצטט את רוברט ינסן, "נשים מצומצמות לשלושה חורים ושתי ידיים. בפורנוגרפיה, נשים מצומצמות לחלקים בגופן שמגרים גברים מינית. נשים הן לא באמת אובייקטים מיניים (מושג שמרמז על היותן אנושיות), אלא יותר כמו אובייקטים לזיון [sex-objects לעומת fuck-objects]. מי שחושב שמסר כזה, שמועבר שוב ושוב לפלח ענקי מהאוכלוסיה יחד עם מנגנון ההתנייה החזק ביותר בעולם (אורגזמה), לא משפיע על החברה שלנו הוא פשוט שוטה. על ידי צביעת התפישות לגבי נשים והאנושיות היחסית שלהן, הפורנוגרפיה תורמת באופן ישיר למיזוגיניה בתרבות הפופולרית, מעכבת באופן ישיר את התקדמות הנשים לעבר שוויון כלכלי, חברתי וחוקי, ומתדלקת את הגידול בתקיפות מיניות, במיוחד הסוגים המדוברים-פחות, שנעשים כה נפוצים שכבר נדמה שאין טעם לציין אותם.

לא רוצה להזכיר את רוברט ינסן כל שלושה משפטים, אבל הוא העלה טיעון שאני חושבת שממחיש היטב כיצד פורנוגרפיה משפיעה לנשים על החיים. אם אני צריכה ללכת לבית-המשפט מחר, או לדבר עם הבוס על עתיד הקריירה שלי, או שאני הולכת לעבוד על פרויקט בעבודה או בביה"ס עם גברים, או שאני צריכה מאיזושהי סיבה לבוא במגע עם שוטר, או שאני צריכה להסתמך בכל דרך שהיא על גברים בעמדות-סמכות שיתייחסו אליי בהגינות, האם לא צריכה להדאיג אותי המחשבה שבלילה לפני הוא צפה בסרט שבו מישהו דוחף לאישה את הראש לאסלה, מנצל אותה מינית ומתייחס אליה כמו לזבל (במקרה הטוב)? אני יודעת שכמה מכם עשויים לומר שאותו גבר-בעמדת-סמכות בוודאי לא ישווה ביני לבין האישה שהוא אונן עליה בלילה לפני, אבל האם מישהו באמת יכול להשהות את חוש-האמפתיה שלו מספיק כדי לאונן אל מול תמונה כזו ועדיין לראות בי יצור אנושי שווה-זכויות ביום למחרת? אני מסופקת. וגברים מתאספים בכל יום כדי לקבל החלטות שמשפיעות על חייהן של נשים. גברים מחליטים אם לקדם נשים, אם להעלות להן את המשכורת, אם לשכור אותן לעבודה, אם לקחת ברצינות תלונות על תקיפה מינית, אם להעביר חוקים שפוגעים בזכויות של נשים, וכו'.

במוקד המחלוקות מסביב לפורנוגרפיה נדמה שעומדת השאלה האם גברים יכולים להפריד בין פורנוגרפיה למציאות. האם זו באמת השאלה שעלינו לשאול? מה לגבי השאלה מדוע עלינו לעשות את ההפרדה הזאת? מדוע אנו צריכים שני סוגים של נשים, אלה שאפשר להתעלל בהן להנאתו של קהל מאונן, ואלה שצריך להתייחס אליהן אחרת (אך לא בהכרח כאל שוות)? האם הטיעון שגברים יכולים להפריד את הפורנוגרפיה מהמציאות אינו פשוט הודאה בכך שמישהו ממש לא בסדר עם מה שקורה בפורנוגרפיה?

עדיין, עם כל כמה שההנחה הזו עשויה להיות מעניינת לניתוח, זה פשוט בלתי אפשרי ליצור כזו הפרדה מוצקה. אני יודעת שגברים מסוגלים **להבדיל** בין מה שהם רואים בפורנוגרפיה לבין החיים האמיתיים, אך אני לא מאמינה שהתפישות שלהם לגבי נשים חומקות מהשפעות הפורנוגרפיה בלא פגע. פורנוגרפיה היא פרופגנדה אנטי-נשית, ומנגנון-האספקה שלה הוא אחד מהיעילים ביותר שקיימים. כל גבר שצורך פורנו צריך לשאול את עצמו האם לפורנוגרפיה הייתה איזושהי השפעה על האופן שבו הוא חושב על נשים, במיוחד כאשר הוא כועס עליהן. תהיה כן, גם אם רק כלפי עצמך.

אבל לעזאזל עם זה. אני לא צריכה את העדות הכנה של שום גבר, כי ההוכחה נמצאת בסטטיסטיקות. אני מניחה שלא מפילה אף אחת מכיסאה העובדה ששכיחות האונס והתקיפות המיניות עלתה, באופן גורף, בהתאמה עם הגידול-המעריכי בפורנוגרפיה באינטרנט, ובהתאמה עם העלייה באלימות ובהשפלה שבפורנו. אחד המסרים הבולטים שמועברים בפורנוגרפיה הוא שנים הן היפר-זמינות [hyper-available], שהן כאן לשימושם של גברים לכל מטרה שיבחרו. אני יודעת שגברים רבים הם חכמים מספיק כדי לדעת שזה לא המקרה, ובכל זאת, האם יש קוראת **אחת** בבלוג הזה שלא הוטרדה (אם אני משתמשת במושג הזה כמונח-מטרייה שמכיל נגיעות לא רצויות, כמו גם אונס בדייט, כפי שיש להשתמש בו) לפחות פעם אחת? אני בספק. כשגברים רואים נשים כפי שפורנוגרפיה מתארת אותן, נדמה שהכל מותר. לתפוס את התחת של אישה זרה במסיבה? לצעוק גסויות לעבר אישה ברחוב? לבקש מאישה אקראית "להראות לנו את הציצי"? אין בעיה. למעשה, נשים צעירות יותר כבר כ"כ רגילות לזה שרובן כבר הפסיקו להיעלב. חלקן אף לוקחת את זה כמחמאה. כמה חלקלק הוא המדרון מסוג זה של התנהגויות לאונס בדייט? הפורנוגרפיה מספרת לבנים ולגברים צעירים שהם לא צריכים לכבד את הגבולות הפיזיים והנפשיים של נשים, וניכר שהמסר מועבר היטב. סקרים מראים היום שמספר בלתי-נתפש של גברים חושבים שזה בסדר לקיים יחסי-מין עם אישה חסרת-הכרה, ושאישה לא יכולה להיאנס על ידי בן-זוג.

אני מאמינה לדעה הרווחת שכמעט כל הגברים משתמשים בפורנו, ואני מאמינה שכמעט כולם ספגו בלא-יודעין מן המסרים של הפורנוגרפיה לגבי נשים והמקום שלהן בעולם. איך אנחנו אמורות לצפות שאיזשהו סוג של שוויון יתפתח, כאשר רוב הגברים לא תופשים נשים כבנות-אנוש, אלא יותר כמסה צבורה של חלקי-גוף לשימושים מיניים ותכונות אופי לא-רצויות? אי אפשר לטעון בכנות שפורנוגרפיה לא משפיעה על איך שגברים תופשים נשים, ולפיכך גם לא לטעון שפורנוגרפיה אין השפעה שלילית על היחס כלפי נשים בחברה שלנו ועל הסיכויים של נשים להגיע לשוויון חוקי וחברתי.

האני המיני – מיניות גברית בצל הפורנוגרפיה

מאת מתן

מתוך הבלוג "יחסי-מין", <http://meandiscourse.wordpress.com>

בזמן האחרון אני מבצע רפלקציה כדי לחשוב מחדש על מה שמעסיק אותי בשנה וחצי האחרונות, המיניות שלי. לצערי זה לא עיסוק שנובע מתוך עונג או הנאה. מדובר בעיסוק שנובע מתוך הרצון לקיים את המיניות שלי בלי שזו תהיה מקושרת בפגיעה וניצול. לכאורה מטלה פשוטה, אבל בעצם כזו שהתבררה כמסובכת. בפוסט הזה אני מנסה להבין קצת יותר את ההתפתחות שלי בנושא כדי להבין מדוע אני נמצא עדיין במבוי סתום במובנים רבים.

מה שהנחה אותי מההתחלה במסע שלי להבין ולשפר את המיניות שלי, היו הנחות היסוד של הפמיניזם הרדיקלי, בעיקר אלו של קת'רין מקינון ואנדריאה דבורקין, שגורסות שמיניות הטרנסקסואלית כיום מבוססת על פטישיזציה של כוח: נשים נתפסות כאובייקטים מיניים שעליהן מופעל כוח וגברים מגורים מינית מאותה הפעלה של כוח. לפני יותר משנה כתבתי את המילים הבאות כדי לתאר את המיניות הגברית: "הגבר זקוק לתחושת שליטה מוחלטת המבססת את כוחו כדי להגיע למצב של שפיכה. עליו לבצע ניתוק רגשי בין הנפש של אהובתו שנתפס כדבר זך, טהור ולא מיני בעליל לבין גופה המפתה ככלי פיזי כדי שיוכל להגיע לאורגזמה. המשגל מבחינתו הוא מופע סולו שלו בו הוא מפעיל ומתמרן את גופה של האישה כדי לבטא את כוחו עליה וכך להגיע לשפיכה". מעניין שכתבתי אז בגוף שלישי, לא היה לי האומץ להנכיח את עצמי בטקסט אבל ללא ספק המילים מופנות כלפיי. כבר מההתחלה היה לי ברור שאני מבצע בנשים שאני שוכב איתן תהליך דה-הומניזציה כדי שאני אוכל לגמור: אני מפריד בין הקיום שלהן בעולם לבין הקיום שלהן בזמן המשגל. בזמן המשגל הן אך ורק גוף, ובשאר הזמן הן בנות אדם שלמות – גוף, נפש, רגשות.

אז מדוע בעצם קשה לי להמשיך מעבר לזה? מדוע מאז שהגעתי לתובנות הללו, לא הייתה לי חוויה מינית אחת שאני יכול להגדיר כטובה, בריאה, אפילו אעיז ואומר – מתקנת? אני חושב שיש דבר אחד מהותי שפספסתי מכיוון שעדיין לא הסתכלתי פנימה מספיק. אז מה פספסתי?

בתקופה האחרונה נולד אצלי תסכול עמוק מכך שאני לא מצליח להשתחרר מהחרדות שהתפתחו אצלי בקשר למיניות. הבנתי שאני חרד, חרד מכך שכעת משאני מודע לכך שהמיניות שלי מושתתת באופן ניכר על הצורך באלימות, אני מפחד להפעיל אותה. אבל הרי אם אני מודע לאלימות, נדמה כי אני אמור להיות מסוגל להתנתק ממנה. עם זאת, המאמצים שלי להתחבר ברמה אנושית, אינטימית למי שמולי תמיד נתקעו בשלב מסוים. מראש קשה להגיע למצב בו מתקיימת סיטואציה מינית תוך קיום דיאלוג. זה נשמע פשוט, אבל זה לא. ולמרות הקשיים הללו, היה לי ברור שלא שם הבעיה. משהו אצלי עדיין לא בסדר, משהו לא עובד שם. החלטתי לחזור אחורה, אל השורש.

אני יוצא מתוך נקודת הנחה שמה שאני חווה היא לא חוויה אישית שלי, אלא שמדובר במשהו כללי שמשותף לגברים בני אותו מעמד, מוצא ותקופת התבגרות כמו שלי. כולנו התחנכנו על פורנוגרפיה אחרי הכל. אנחנו לא זהים, אבל מעניין אותי לדעת אם הניתוק הזה שהבנתי על עצמי חל גם עליכם. את זה אשמח לשמוע מכם.

כתבתי הרבה ודברתי הרבה על פורנוגרפיה. על ההשפעה השלילית שלה, הפצעים שהיא הותירה בי. למעשה אני חושב שדיברתי יותר על פורנוגרפיה בשנתיים האחרונות, בהן התנתקתי

ממנה, מאשר בכל התקופה שצרכתי אותה. הפורנוגרפיה הייתה סוכנת החברות העיקרית שלי בכל מה שקשור למיניות. ממנה למדתי, אותה שאפתי לחקות. היא כל מה שהיה לי בכל מה שקשור למין, לעונג, מיניות, הנאה.

לאחרונה התגברה אצלי ההרגשה שאני צריך לחזור לרגע ולצפות בעצמי ובתגובה שלי לפורנוגרפיה בעיניים מפוכחות, אחרי נטישה שנמשכת כבר שנתיים. רציתי לחזור אל השורש ולהבין מה בדיוק קרה שם. להביט שוב במקור של הזהות המינית שלי כפי שאני מכיר אותה היום. אז זה מה שעשיתי. תקראו לזה ניסוי אם תרצו.

פתחתי את המחשב שלי, שכל כך התפארתי והתגאיתי בכך שהוא נקי מפורנוגרפיה, והתחברתי שוב אל אותם תכנים. החלטתי שאני הולך עם זה עד הסוף. צפיתי בסרטים, וכל אותו זמן שמרתי על מבט חיצוני על עצמי מהצד. הייתי מופתע איך אני מסוגל כאילו להביט על כל המתרחש מהצד בניתוק מוחלט ועדיין לחוות זקפה, לחוות התרגשות וגם לגמור. אני חושב שזה מה שהכי הפתיע אותי בכל הסיפור. מיד אחרי, הגיע האימפקט הרגשי – בכיתי, כעסתי, התאכזבתי ואחר כך כשנרגעתי, התחלתי לחשוב על מה שקרה שם בעצם.

ואז גם התחילו לחזור אליי זיכרונות יותר חדים של ההתחלה שלי עם פורנוגרפיה, של שפיה ראשונה, של רגשות אשם. אז הבנתי גם שהדיסוציאציה שלי לא מתחילה מבנות הזוג שלי, היא מתחילה ביני לבין עצמי. אני לא חווה את עצמי כאדם אלים, אלא כאדם רגיש, אדם אוהב. ככה אני תמיד מנסה להיות. ובכל זאת הפנטזיות המיניות שלי מבוססת על אלימות, על רצון להכניע, על הנאה מהשפלה, התמקדות חולנית בעצמי. הבנתי שזה מתקיים ביחד כי אני מנותק מעצמי ברמות שונות: כשאני נכנס לסיטואציה מינית, אני נכנס למצב דיסוציאציה מינית, מנותק, וחלק אחר בי מנהל את ההצגה, במנותק מחלק נכבד מהרגשות שלי כלפי עצמי וכלפי נשים. כשהבנתי את עומק הניתוק, הצלחתי פתאום ליישב כל מיני סצינות מהעבר שלי שלא יכלתי לפרש עד עכשיו. הבנתי כשלונות שהיו לי להגיע לזקפה, הבנתי פעמים שלא הצלחתי לגמור. משהו השתבש באותם רגעים, החוטים התקצרו והיה מפגש בין שני חלקים נפש שקיימים בי בו זמנית, אבל לעתים רחוקות נפגשים בזמן סקס: החלק המיני שלי, שלא יודע לעבוד עם חלק אחר, אנושי, שהם בגדר רגשות מנוגדים.

כך הבנתי שהשאיפות השאפתניות שלי לכונן תקשורת ישירה בסיטואציות מיניות, התרסקו תמיד כי כשלתי להבין שיש דיאלוג שבור בתוך עצמי. הדה הומניזציה מתחילה בתוכי. הבנתי שבשביל להנות ממין, אני צריך קודם כל לראות את עצמי כאובייקט פיזי נטול רגשות רבים, קרובים ללבי, ובמקביל להשליך רגשות של כעס, אלימות ושליטה על גוף האישה שנמצא מולי. ייתכן שזה בגלל שכבר מההתחלה כשאתה רואה פורנוגרפיה הגוף הגברי המבצע על המסך הוא לא שלך ומראש אתה לומד לחוות משגל כסוג של תאטרון בובות. בנוסף, כנראה שכשאני משליך כעס ואלימות החוצה, אני נמצא תחת האשליה שאני יכולה להרחיק ממני את כל אותו "לכלוך" של אלימות והכנעה.

בגדול למדתי שהדיסוציאציה מתחיל בתוכי ושם היא צריכה להיפתר, הרבה לפני שאוכל להגיע לפתרון ברמה הבין אישית. אני עוד לא יודע איך אעשה זאת. אני שמח שהצלחתי להתעמת עם העבר הפורנוגרפי שלי ולא רק לברוח ממנו. זה בהחלט נתן לי חווית סגירה ושמחתי לגלות כמה ריקה ולא מספקת החוויה הייתה בשבילי. אני באמת ובתמים שואף למשהו אחר. עכשיו רק צריך לצקת תוכן מהותי לאותו משהו אליו אני שואף. צריך לאחד חזרה את המיניות שלי שתהיה שלי, ולא איזה חלק נפרד וחשוך.

פורנו

מאת אברי ר.

אני אוהבת פורנו
פורנו רך, פורנו נוגה
פורנו ישיר פורנו גאה, קהה
קורע אותי מפנים ויוצר מצבים מביכים
בכל מגע של מין
כל מפגש לא ברור
מה מותר
או מה אסור
כמה בושה וכמה כוח
כמה גאווה, כמה ריחוק בקרבה
פורנו רך פורנו נעים
גע לי בצרכים האמיתיים

סקס 2

ז.

אני לא מרשה לעצמי
לדבר
אני לא מרשה לעצמי
להשתחרר
כי אז

ח.

כי אז
תידלק הנורה האדומה
Recording
ואני אסתכל מהצד
והאהבה תתחלף בזיון
ובר יסתכל מהצד
וייתן לי ציון
(וטפיחה על השכם)
ואבא יסתכל מהצד
ויגיד שזה לא בסדר.

ט.

כי אז את תראי כמה אני מגושם

י.

כי אז
יעלמו כל הרגשות

אני רוצה להראות איך הפורנוגרפיה, והנוכחות הדומיננטית שלה בחברה, משפיעה על שיח ההסכמה ועל המשמעות של המושג הזה.

הרעיון של הסכמה הוא בסיסי מאוד וחשוב: הוא קובע שכל מין שלא בהסכמה, הוא מין בכפייה או אונס. ההסכמה היא תנאי, ולפיכך היא לא יכולה להתקיים במצב שבו אחד הצדדים לא יכול להסכים. בניסוח הזה, זה נדמה כמעט מובן-מאליו. המציאות מוכיחה אחרת, ופעם אחר פעם נדרשות להסביר שבמצב של שיכרות אי אפשר להסכים, ובמצב של יחסי-מרות לא תמיד אפשר לסרב. לכן השיח הציבורי על הסכמה היום הוא חשוב, וההבנה של הרעיון הזה היא קריטית לבריאות של החברה ולמניעת ניצול, תקיפות מיניות ואונס.

אז קודם כל, תעשיית הפורנו משתמשת בהמון פרקטיקות של ניצול ושימוש בכוח על ה"שחקניות", כמו טשטוש התודעה באמצעות סמים, מניפולציות רגשיות וכלכליות, סחיטה, איומים ואלימות פיזית. אלו דברים שנעשים בלב התעשייה והרבה מהסרטונים הפופולריים ביותר נעשו בניגוד להסכמתן של הנשים בהן. אני בכוונה כותב "הרבה" ולא מתיימר לדעת כמה בדיוק; העובדה היא שצרכן הפורנו הממוצע נחשף לסרטונים שמתעדים מה שהוא אונס לכל דבר.

בנוסף לכך, אתרי הפורנו, והגופים שמעצבים את עולם הפורנו, יוצרים עולם מקביל שהחוקים שלו קצת שונים. אני נכנס לעולם הפורנו כשאני חרמן; שם מחכות לי אינספור נשים, שכל מהות קיומן היא לספק אותי. אין כל משמעות לשאלה אם הן רוצות לעשות דבר-מה או לא, הרי הן כאן בשבילי וכולן יורידו בגדיהן בלחיצת כפתור; בכל מובן שנוגע אליי, הן יצור חסר רצון; אובייקט. נראה לי שזה בדיוק מה שמתכוונים אליו כשמדברים על החפצה.

אני רוצה לחדד כאן נקודה: זה לא רק עניין של תוכן. זה לא עניין של "היא לא אמרה שהיא רוצה את זה בתחילת הסרטון". הבעת הסכמה מהסוג הזה לא רלוונטית; אני, הצרכן, לא באמת נמצא מול האישה בסרטון בתקשורת. בכל הנוגע לשאלה "האם לספק את הגבר שלפניי", אין לה שום רצון.

דמות האישה המדומיינת שהפורנוגרפיה יוצרת היא לא האישה הספציפית שבסרטון, אלא דמות נשית כללית שמורכבת מכל האופציות באתר, שאני יכול לבחור כיצד היא נראית, ולגרום לה לעשות כל שעולה על דעתי, באמצעות הקלדה פשוטה בלשונית החיפוש. מערכת היחסים הרלוונטית בתוך הבועה של עולם הפורנו היא לא בין הצרכן לבין האישה הספציפית שבסרטון, אלא בין הצרכן לבין המין הנשי כולו. וזו מערכת יחסים שהרצון היחיד שקיים בה הוא של הצרכן.

בעולם הפורנו, הבעת הסכמה היא לא יותר מאקט פורמלי שמאשר את הידוע מראש. אתרי הפורנו לוקחים מנשים את האוטונומיה על גופן, מפרקים וממיינים אותן לפי מראה וסוגי אקטים. וככל שההבדלים בין מין ופורנוגרפיה מיטשטשים, "הסכמה" הולך ונעשה למושג חסר משמעות.

Ela..a Shi.

5 hrs

אתר הכרויות סקס מטורף !
אלפי נשים מחכות רק לך 😊
היכנס עכשיו ותהנה - <http://datingsite.co.il/sites/xlove>

Like · Comment · Share

✓ Seen by 4

Write a comment...

מיומנו של מכור לפורנו

מאת ערד

חזרתי הביתה מתוסכל, ובתחושת החמצה. וכעס, כעסתי על חברים שלי שאיכזבו אותי, שבזבו לי את הזמן, ועל זה שלא טוב לי. וכבר מאוחר ומאוחר מדי לשנות את זה הלילה, עדיף לוותר וללכת לישון.

וזו הנקודה שאני שוכב במיטה, **ובוחר** – כנראה לראשונה באופן מודע – להוציא את הכעס שלי על נשים. אני מאונן ובראשי מתרוצצים סרטי פורנו. ואני שם לב שהפנטזיות שלי אלימות.

אגרסיביות, כמו בלהשתמש בשרירים, אבל גם אלימות, כמו בלפגוע באחרים. אלימות, כי אני רוצה להכאיב, ולהכניע. אלימות והנאה מינית, שלובות זו בזו, כרוכות יחד, ואני כבר לא יודע אם סטירה זו אלימות או מיניות, אם אני רוצה שהיא תהנה או תסבול.

אני מרגיש קצת כמו הגבר שקשה לו בעבודה, אז הוא מכה את אישתו.

זה מה שעושה לי את זה. אני משחזר סצינות דומות שראיתי בסרטוני פורנו – האבא ש"מחנך" את הבת החורגת, הבוס שמוציא את האגרסיות שלו על העובדת, וגם סתם סצינות אלימות או משפילות – ונראה לי שזה סוג של שנאת נשים.

האנטישמי העצבני מקלל את היהודים. הגזען מאשים את השחורים בצרותיו. המיזוגן* מפנה את האלימות שבו כלפי נשים. וזה סוג של שנאת נשים שמעורבת עמוק עם אהבת-הנשים שבבסיס המיניות ההטרוסקסואלית שלי, ולכן זה כ"כ מטעה.

זה מה שקיבלתי מפורנו. ככל שצפיתי יותר, התכנים שצפיתי בהם נהיו יותר ויותר אלימים, יותר ויותר קשים. התחלתי לצפות בפורנו בגיל צעיר, וככל שהמשכתי, כך התפיסות המיניות שלי הלכו והתעוותו. כשהגעתי לסיטואציות מיניות, לא ידעתי מה לעשות בהן ונהייתי בניתוק ריגשי מהדיסוננס בין איך שתפסתי את המציאות לבין מה שראיתי במחשב.

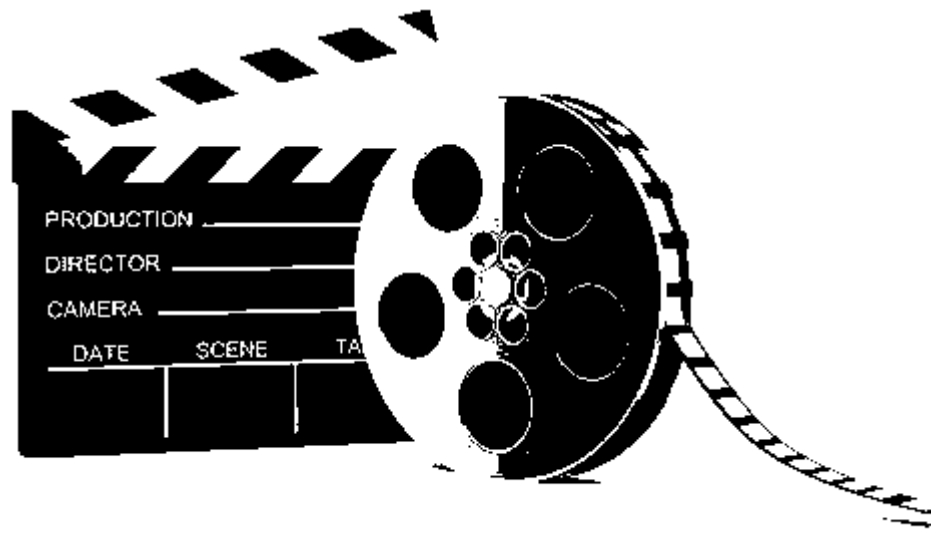
החלק הנורא הוא שזה כבר מחווט אצלי במוח. אני לא יכול להגיע לאותה רמה של ריגוש מיני בלי האלימות.

לטשטוש הגבולות הזה בין אלימות למיניות יש גם עוד צד: אלימות כלפי נשים יכולה לגרות אותי מינית, גם בלי הקשר מיני. זו שנאת נשים שמחווטת עמוק לתוך התודעה, מוחדרת אליה באמצעות הפורנוגרפיה – וזה כ"כ קשה וכ"כ מבלבל, זה שאני לא יודע להבדיל בין אגרסיביות לבין אלימות, בין פנטזיות שקשורות לרגשות שלי לבין כאלה שהן חיקויים חלולים של סרטי פורנו, ואין לי מושג מתי האנרגיה המינית שלי באה מארוס, ומתי משנאה, ומתי גם וגם.

...

למה, לכל הרוחות, אני רוצה לגמור לה על הפנים(!)?
ולמה נדמה לי שאני מעדיף לדמיין שזה בניגוד לרצונה?

*מיזוגניה = שנאת נשים

כשהייתי בת 16 היה לי ידיד שמאוד אהב אותי, הוא למד בתיכון לאומנויות קולנוע, אהבתי את העובדה שהוא אוהב קולנוע. כשהייתי בת 16 אהבתי קולנוע ורציתי להיות שחקנית, אז חשבתי שנוכל לשתף פעולה. אהבתי לדבר איתו על אומנות, על במאים ועל סרטים. גם הוא אהב סרטים. הוא אהב פורנו. מרוב שהוא אהב את הפורנו הוא התמכר אליו, אין לי מושג מתי הייתה הפעם הראשונה שהוא ראה פורנו אבל אני יודעת מתי הייתה הפעם הראשונה שהתנשקנו. היה לנו יום הולדת באותו תאריך אבל בהפרש של חודש והחלטנו לחגוג יחד. ערכנו מסיבה אצלו, הבאתי ג'ין שגנבתי מהארון משקאות של ההורים שלי ושתינו אותו בשוטים מהפקק יחד עם מיץ תפוזים. זה היה מגעיל אבל זה היה מספיק כדי שנשתכר. אני זוכרת שעלינו יחד לחזר שלו, למיטה שלו, והתחלנו להתנשק. זו לא הייתה הנשיקה הראשונה שלי אבל אני חושבת שזו הייתה הראשונה שלו. לאחר מכן החלטנו להיות יחד, אני חושבת שאהבתי אותו, אני חושבת שאהבתי את העובדה שיש לי את מי לאהוב וחשבתי שיש מישהו שאוהב אותי. ויכול להיות שהוא באמת אהב אותי אבל היו דברים שהוא אהב יותר - את הבנות מהפורנו. את אלו שעשו כל מה שאומרים להן, שמופיעות מייד כשהוא צריך אותן, שאף פעם לא אומרות לו "לא". ואיכשהו האהבות שלו התבלבלו; את האהבות האינטרנטיות שלו הוא השליך עליי- כי אני הייתי שם עם הגוף שלי והציצים שלי והתחת שלי והידיים שלי והפה שלי... ואלו דברים שאפשר לראות בפורנו אבל לא באמת לגעת בהם. עד כמה שהפורנו שלו היה מוחשי ובר השגה עבורו ה"חברה" שלו הרבה יותר חושית, חושנית, לא צג מסך מהבהב וקר.

הוא כל הזמן רצה יותר ויותר ממני, רצה שלא אלך, שלא אעזוב אותו, שתמיד אענה לו לטלפון, שלא אהיה עם חברות כשאני יכולה להיות איתו, שלא אדבר עם בנים אחרים כי אני פלרטטנית, כי אני מינית, כי אני שלו. הוא רצה שנשכב, מהרגע הראשון בערך שהיינו יחד, אמרתי שנתקדם לאט אבל הלאט שלו היה בקצב של טעינת סרטון חדש. הוא הפציר והשתמש בהמון מילים וטכניקות שכנוע, הוא היה ממש טוב בלנסח את עצמו ובלגרום לי להרגיש שאני אשמה, שאני לא בסדר, שאני לא מספיק טובה אליו כי אני לא נותנת לו את מה שהוא רוצה, את מה שהוא צריך.

ואני? אני לא ידעתי להגיד את המילה "לא". אני רציתי להיות אהובה, אני רציתי לחיות בסרטים אבל לא ידעתי עד כמה שונים הסרטים שלי מהסרטים שלו.

בפעם הראשונה שנעניתי להפצרותיו ושכבנו כאב לי, אני לא זוכרת הרבה מזה, אני זוכרת שירד לי דם וניגבתי את זה עם נייר טואלט שהיה דרך קבע ליד המיטה שלו (יחד עם קרם ידיים). אני זוכרת שהיה לי רע, מאוד רע. אני זוכרת שהרמתי את האגרופים הקטנים שלי והרבצתי לו בחזה וצעקתי עליו "תחזיר לי את הבתולים שלי בן זונה מלוכלך!". אני זוכרת שהוא חשב שאני אומרת את זה בצחוק. אני לא צחקתי אבל לא אמרתי לו.

אני זוכרת שהיו לו כל מיני המצאות- היום בדיעבד אני מבינה מאיזה עולם הן הגיעו. הוא הביא לנו כל מיני דברים, פעם הוא הביא איזה סוג של שמן עם ריח, פעם קוביות קרח, גם הלכנו לכל מיני מקומות כדי "לעשות את זה". הוא הביא אותי לשולחן במטבח, הוא הביא אותי לשטיח בסלון, לחצר האחורית, לבריכה הציבורית לשחייה לילית. הוא למד קולנוע ואהב מצלמות אז הוא קנה איזה מצלמה מדגם חדש מיוחד, לא הבנתי הרבה במצלמות אז ולכן גם לא הבנתי מה זה אומר שתמונות העירום שלך נשארות בזיכרון של המצלמה גם אחרי שמוחקים אותן במחשב. והיו לי תמונות כאלה שהוא צילם והיום אין לי מושג לאן הן הגיעו.

באחת מחופשות בית הספר הוא נסע עם עוד חבר לראות הופעה באמסטרדם. כשהוא חזר הוא הביא לי מתנה שרשרת יפה, ועוד מתנה: זוג אזיקים. את שניהם הוא התעקש לשים עליי. עדיין לא ידעתי איך מתנגדים, איך אומרים לו "לא". איך יוצאים מלופ הרחמים העצמיים, הפחד והתסכול. הייתי משקרת לו שאני עסוקה כדי לא להיפגש איתו והוא כל פעם מצא תחבולה אחרת להביא אותי אליו שוב. על ארבע.

הכל הוא ניסה עליי, כמעט הכל. היה משהו אחד שאני המצאתי שקראנו לו תנוחת שולחן כי הייתי במעין צורה שבה הרמתי את האגן ואז לא כאב לי. הוא היה נורא אלים, אגרסיבי כזה, בא עליי בכל הכוח. ולא הייתי בחזרה גדולה במיוחד. התחלתי לאהוב את הגוף שלי פחות ופחות. התחלתי לרוץ כדי לברוח מעצמי. כדי לברוח ממנו וממה שהוא עוד עלול לעולל לי. מצאתי את עצמי חיה בסרט שלא רציתי לככב בו. אחד מהסרטים שלו.

נפרדתי ממנו והוא החזיר אותי אליו ואז להפך ואז שוב נפרדנו וחזרנו ונפרדנו וחזרנו. והוא המשיך להיות אלים ואני המשכתי לרוץ, הייתה תקופה שנפרדנו והתחלתי לצאת עם בחור שמבוגר ממני ב-10 שנים. גם איתו שכבתי כמה פעמים, בפעם הראשונה בחיי הבנתי מה זה

להרגיש כמו חתיכת בשר. ומאז הפכתי לצמחוניית. אותו לילה ששכבתי עם ההוא המבוגר החבר
התקשר אליי ועניתי כשאני יוצאת בתחוננים למרפסת של הבחור המבוגר. כשאני מרימה את
הראש שלי בסיום השיחה למרפסת ממולי אני רואה שני גברים שבוהים בי. ברחתי מייד חזרה
לדירה, מתה מבושה. המשכתי להתעלל בגוף שלי, ירדתי תוך חודשיים ממשקל של 47 קילו ל-39
קילו. שיהיה כמה שפחות, שיוכלו להתעסק ולגעת בכמה שפחות ממני, רציתי לא להיות. אני
חזרתי לחבר המתעלל אחרי ההתנסויות עם הבחור המבוגר. הוא המשיך להתעלל בי רגשית
ומינית אבל למשך זמן קצר, שבוע בערך, שבוע אחרון לגיהינום של כאב ובכי. של סרטי אימה
שלא נותנים לי לישון.

רק שנים אחרי זה בטיפול פסיכולוגי הבנתי שלא אמורים לחנוק אותך בזמן סקס. שיש הבדל ענקי
בין לשכב, ל-להזדיין, ל-לעשות אהבה. שסקס זו תקשורת ואם סותמים לי את הפה ועושים בי
ובגופי כרצונם אני לא עושה סקס אלא נמצאת באקט אלים משפיל ומבזה.
אני לא ראיתי פורנו אף פעם בחיים שלי- אבל אני פגועה ומצולקת ממנו בדיוק כמו החבר ההוא
שהיה לי שמכור אליו.

כשהייתי ממש קטנה, אולי בת 7, כבר הייתה לנו טלוויזיה עם כבלים והרבה ערוצים. באחד הלילות, מצאתי, בלי שאף אחד שם לב (כבית עם שבע נפשות), ערוץ גרמני עם מעין סרטים קצרים שהתחלפו תדיר בהם נשים חלקות משיער, בהירות עור, רזות עם פטמה שפיצית עושות פוזות שמטרתן לעורר ולגרות מינית. אני זוכרת שזו הייתה תגלית מרתקת. לא ברור לי האם חיפשתי משהו כזה או שעברתי בכל הערוצים כדי למצוא משהו מעניין והגעתי עד לשם. זה היה ערוץ 61 או 63 לדעתי בממיר השחור הראשון שהיה. אני פשוט ישבתי וצפיתי בזה עוד ועוד. באחת הפעמים, אחי הגדול, בן ה 16 הגיע וסילק אותי משם. לא זכורה לי התייחסות נוספת לזה מצדו. היום הוא מחנך חרדי בישראל. מאוחר יותר, בחטיבת ביניים, בהיתי ב"גיפים", מעין תמונות מאד מאד גרפיות שהחברים הבנים הראו לי במחשב וגם לימדו אותי שמאוננים מול זה. ושאם אני מאוננת מול גיף של נשים, אז אולי אני לסבית.

היום אני בת 29 עם ניסיון מיני די מגוון ועשיר ובכל זאת, אספר על מפגש מיני ראשון עם מישהו שאני בקשר איתו זמן מה ויש בינינו קרבה וסקרנות ומשיכה. פתאום אני עליו ואני מורידה חולצה, מודעת היטב לכך שהוא מתחתיי, רואה אותי. אני מדמיינת ציצים נחלצים מחולצה (אולי בגלל זה קוראות לזה חולצה) אבל לא בטוחה שאת הציצים שלי אני מדמיינת. בראשי מישהי אחרת, רזה ומנוסה ממני, עם פטמה זקורה ופרצוף מפתה. בראשי מישהי אחרת שם על האיש הזה שאני מונחת עליו ואני מבינה, כל פעם מחדש, שעליי לנשום עמוק ולפעול לאט, בקצב שלי. לא כמו בסרטים האלה שהראו לי איך צריך להראות מין. עליי לברר עם עצמי קודם ואיתו גם, מה הקצב הרצוי לי הפעם ולהיזכר שאני היא זו שגופה על זה האוחז, המכבד. אני, עם קימוריי הייחודים, שומניי היפים, שדיי הנשפכים, מרקם העור הספציפי שלי והאופן שבו אני נוגעת היום. כי בכל יום אני קצת אחרת. וזה יותר מוחשי ויותר רך ויותר חי מהסרטים והדימויים הפלסטיים, המזויפים שנכנסו לי לראש והתיישבו שם שנים.

וכשאני עושה את זה, טוב לי באמת, טוב לי בתוך העור שלי. אני מחוברת אליי ומחוברת לאיש שבחרתי להתקרב אליו. ומותר לי להתפרע, מותר לי להירגע ולנוח בתוך החום והמגע ומותר לי להציע מגע או לבקש מגע מסוים, מותר לתקשר במילים. הדרך לעשות מין איננה סטטית, היא משתנה, אין חוקים. אינני צריכה להיות מושכת או לדאוג האם אני נראית טוב בפוזיציה הזאת. כי אני נראית טוב כשטוב לי. זה החוק היחיד.

[[הטיפים נכתבו בעיקר מניסיון ועם עזרה מסוימת מגוגל. אין לראות בהם תחליף לחו"ד מקצועית או לטיפול.]]

1. תכיר בזה שאתה מכור. איך אפשר לזהות אם אתה מכור או לא? קודם כל, שאל את האינטואיציה שלך אם זה נשמע לה נכון. מעבר לזה יש כל מיני איפיונים להתמכרות. יש שני מאפיינים בסיסיים להתמכרויות: רמה גבוהה של חוסר-שליטה (ההרגל שולט בך, ולא אתה בו), והפרעה לתפקוד היומיומי. למשל, אם אתה מוצא את עצמך נשאר בבית בשביל לצפות בפורנו במקום לפגוש חברים, מאחר למקומות בגלל הפורנוגרפיה, מוותר על דברים שרצית לעשות בשביל לצפות בפורנו במקום, צופה בפורנו במקום לישון או לבשל לעצמך אוכל. התמכרות גם מאופיינת ב"הסלמה" – האם סוגי תמונות שצפית בהן בעבר לא מרגשות אותך יותר היום? האם אתה גולש בפורנו יותר ויותר זמן בכל פעם? עוד שאלות שכדאי שתשאל את עצמך הן: האם אתה מסוגל להנות מאוננות גם בלי פורנוגרפיה (במיוחד אם היית מסוגל לזה בעבר)? האם עליך לזמן פנטזיות שלקוחות מסרטי-פורנו בשביל לגמור מאוננות או מיחסי-מין? בשלבים חמורים יותר של התמכרות יכול להיות לך קשה יותר להתרכז (בלימודים, בשיחה עם חבר). אז אם אתה מכור לפורנו, השלב הראשון הוא להפסיק לשקר לעצמך בקשר לזה. בקיצור, תוציא את "אני יכול להפסיק מתי שאני רוצה" מהלקסיקון. אם היית באמת יכול להפסיק מתי שאתה רוצה, לא היית מחפש כל כך הרבה תירוצים לא להפסיק.

2. הכר את התירוצים. אחת התופעות שקורות בהתמכרות היא שכנוע עצמי. במקרים מסוימים, אתה עשוי להתחיל לסגל לעצמך טקס מחשבתי שלם בצורת דיאלוג-שיכנועי לפני שאתה נכנס לפורנו בסופו של דבר. בכל מקרה, למוח שלך, ממש כמו לנציג-גרינפיס התורן, יש תשובה לכל התנגדות שעשויה להיות לך. שים לב: התירוצים מופיעים במיוחד בזמן הגמילה. תזכור שבעת גמילה, עדיין יש בתוכך דחף חזק לחזור לפורנו. בשביל לממש את הדחף הזה, אתה עלול לשכוח לרגע מהרצון להיגמל ובמקום זאת להתמקד, למשל, בדברים הטובים שעשית היום ושמגיע לך "לקבל עליהם פרס". עוד כמה דוגמאות לתירוצים: זה יעזור לי להתרכז בטקסט שאני צריך לקרוא ללימודים; אני מרגיש רע, זה ישחרר אותי ויעזור לי להרגיש טוב יותר; אני מרגיש כאב פיזי והאורגזמה תעזור לי לשכוח ממנו; אני דפוק, העולם דפוק, הכל דפוק בכל מקרה; אני רק אגביל את עצמי לטקסט/תמונה/סופטקור; אני במצב גרוע עכשיו וגם ככה אין לי את הכוחות להפסיק (מתי אתה מתכנן להיות במצב לא-גרוע?); אני אפסיק ביום ההולדת, כשתהיה לי בת-זוג, או ביום כיפור; אני אסתכל אבל בלי לאונן; ועוד ועוד ועוד. תתחיל להכיר את ארסנל התירוצים שלך, ותזכור שאתה עשוי למצוא את עצמך בשלבי משא-ומתן מתקדמים, מנסה לשכנע את עצמך לחזור לפורנוגרפיה. הדרך היעילה ביותר שאני מכיר להתמודד עם התירוצים האלה היא לחשוף אותם במערומיהם; לומר לעצמך, "רגע, בעצם זה רק תירוץ שמטרתו להחזיר אותי לפורנו!". המכנה המשותף לכל

המניפולציות הללו הוא הניסיון לגרום לך לחזור לפורנו - לא משנה עד כמה חזק הטיעון, אם הוא מופיע בזמן הגמילה ומנסה להחזיר אותך לפורנו, אז כנראה שהוא תירוץ. וגם, התירוץ תמיד יגיד לך למה לצפות בפורנו עכשיו; אם זו אכן סיבה נכונה ואמיתית, היא תישאר נכונה ואמיתית גם אחרי שתסיים את תהליך הגמילה, נכון?

3. **הכר את המצבים החלשים שלך.** יש מצבים שבהם ההגנות חלשות יותר, הנפוצים הם חרדה, כעס, רעב ועייפות. יכול להיות שיש לך מצבים חלשים אחרים. הנטייה ליפול חזרה להתמכרות גבוהה במיוחד במצבים האלה, כי הם מפריעים לצלילות, לבהירות-המחשבה וליכולת הריכוז. אלו מצבים שצריך להיערך אליהם מראש. דאג מראש שתמיד יהיה לך משהו לאכול. כשאתה באחד המצבים האלה, הרחק עצמך ממקורות אפשריים לפורנוגרפיה מבעוד מועד. צא החוצה, או תזמין חבר הביתה במידת הצורך. חשוב שבאמת לא תהיה לך גישה לפורנוגרפיה – את האינטרנט שניתקת אתה יכול בקלות גם לחבר, את הדלת שפתחת אתה יכול בקלות גם לסגור. עדיף למנוע מעצמך את המבחן הזה מראש.

4. **תנקה את המחשב.** דברים שצריכים פשוט לא להיות על המחשב שלך: כל סרטון או תמונה שעשויים לגרום לך לרצות לאונן, בלי שום יוצאים מן הכלל. לינקים לאתרי פורנו, השלמת-כתובות אוטומטית של הדפדפן שתוביל לאתרי פורנו (אפשר למחוק את זה בהגדרות הדפדפן), אתרי חדשות פופולריים (סורי. אין מה לעשות. הרשת פשוט מוצפת בדימויים פורנוגרפיים שיכולים להיות טריגר לדברים הרבה יותר גרועים), אתרי שיתוף אמנות שיש בהם עירום, סרטי-קולנוע עם סצינות שעשויות לגרות אותך, תמונות ארוטיות של בת הזוג/של עצמך, פרסומות (תוריד חוסם פרסומות לדפדפן!), משחקי מחשב עם דמויות נשיות שעשויות לגרות אותך, חברות-פייסבוק שמשתפות סרטונים או תמונות שעשויות לגרות אותך בפיד, ובכלל עדיף שתימנע מהפיד של פייסבוק לחלוטין. מדהים להיווכח עד כמה האינטרנט הוא פורנוגרפי. אם אתה קולט באתר מסוים משהו שמדליק אצלך את הדחף לפורנו – תצא ממנו ותכניס אותו לרשימה השחורה שלך.

5. **תן לזה זמן.** תהליך גמילה דורש שינוי ממשי בקשרים בין סינפסות במוח (או משהו כזה). בד"כ מדברים על חודשיים בתור נקודת המפנה, אבל יכול להיות שזה ייקח גם הרבה יותר. הגמילה היא הדרגתית ומתרחשת בשלבים, ויש הרבה שגם חודשים רבים אחרי שהפסיקו צריכים לנקוט אמצעי זהירות. זמן הגמילה הוא משתנה אצל כל אחד, תלוי גם במצב הבריאותי וגם בחומרת ההתמכרות. קח את זה בחשבון – גמילה מפורנוגרפיה היא השקעה לטווח ארוך.

6. **נסה פעילות חלופית.** חשוב כמה זמן אתה חוסך לעצמך כשאתה נפטר מההרגל הזה. עשרים דקות ביום הן יותר משעתיים שבועיות. טריק נחמד שאפשר לעשות, שגם מזכיר לך כמה זמן אתה מרוויח, הוא לבחור פעילות אחרת – חשוב מאוד שתהיה פעילות שאתה נהנה ממנה – ולהקדיש לה אתה השעתיים בשבוע שהרווחת. פעילות ספורטיבית קלילה היא מומלצת ביותר. אתה יכול בזמן

הזה לשפר את כישוריך בג'אגלינג, לקרוא הארי פוטר, לשתות תה עם עוגיות, לרקוד, לנגן בגיטרה, או לצאת לטיול בחוץ.

7. **נסה פעילות חלופית 2.** הכוונה בסעיף הזה היא דווקא לפעילויות חלופיות בזמן אמת – ברגע שבו עולה הדחף לפורנוגרפיה. אילו דברים אתה עושה שמוציאים את הפורנו מהמחשבה שלך ומחזירות לך את הצלילות? קריאה על אקטיביזם יצירתי, קריאה בספר מצחיק, בישול, נגינה, או כל דבר אחר. דאג שהם יהיו לך תמיד זמינים, כדי שברגע האמת תוכל לפנות אליהם ולהוציא את המחשבות שלך מהלופ שמוביל לפורנוגרפיה.

8. **נשום עמוק** והרפה את השרירים. כשאתה מרגיש את הדחף בפורנוגרפיה עולה, (כמובן אחרי שהתרחקת מהמחשב!) קח עשר נשימות עמוקות ותרפה את השרירים, במיוחד את הכתפיים והירכיים.

9. **קרא על התמכרויות אחרות.** יש הרבה דמיון בין התמכרויות שונות וגם חלק מהעצות כאן היו במקור טיפים לגמילה מסמים. על התמכרויות אחרות יש הרבה יותר מחקר ומדריכים לגמילה, לעומת ההתמכרות לפורנו באינטרנט שהיא חדשה יחסית. בנוסף, יש הרבה דמיון בין התמכרות לפורנו לבין דיכאון, ועצות ליציאה מדיכאון יכולות מאוד לעזור גם הן.

10. **תעשה רשימה של סיבות להפסיק.** רשימה ממוספרת, בכתב, של הסיבות שהובילו אותך לרצות להפסיק. האם זה בשביל לשפר את חיי-המין שלך? בשביל לא לקחת חלק בתעשייה כלשהי? בשביל להתפתח רוחנית? בשביל המשפחה שלך? בשביל הבריאות הנפשית שלך? רצוי לשמור את הרשימה הזו במקום נגיש.

11. **תטפח את הבית.** לנקות ולטפח את הבית, אפילו אם רק משהו קטן כמו לגדל עציצים, ליצור פינת יצירה, לשחק עם החתול או להשקיע בספרייה, העיקר הוא שיהיה לך משהו טוב לעשות בבית שיוציא אותך מהמחשב, ותחושת-המשמעות שזה יכול ליצור יכולה לעזור לך מאוד לשכוח מפורנוגרפיה.

12. **תוציא את המחשב מהחדר.** (וגם את הטלוויזיה, ומקורות אחרים לפורנו פוטנציאלי.) אמנם זה שהוצאת את המחשב מהחדר לא מעיד על גמילה, אבל למה להקשות על עצמך? כמה שפחות מבחנים לעמוד בהם, יותר טוב.

13. **תפגוש אנשים.** אתה לא רואה פורנו כשאתה עם אנשים, נכון? תהיה עם אנשים. הרבה. במיוחד בשעות המסוכנות יותר ביום, כמו בערב אחרי העבודה, או ביום שבת בצהריים. השעות שאתה יודע שאתה צריך בהן מישהו שייתן לך את הדחיפה לעשות משהו טוב יותר מלצפות בפורנו.

14. **תשתף מישהו בתהליך.** זה טיפ קצת יותר מסובך. המישהו יכול להיות בן-זוג, קרוב משפחה, חבר טוב או מטפל. הכוונה היא לאדם קרוב או שתיים, שיהיו "אנשי-הסוד" שלך, שתוכל לדבר איתו ולהיוועץ בו בתהליך הגמילה. תצטרך לבקש ממנו את זה במיוחד, ולהיות ברור במה שאתה מבקש. אתה לא רוצה שיקחו עליך אחריות (זה מתכון לאסון), וגם לא שישפטו אותך. זה צריך להיות מישהו שאתה מרגיש מספיק בנוח לשתף אותו גם בדברים מביכים או לא נעימים. מישהו שמכיר בחשיבות של התהליך הזה, ושרוצה בטובתך. וחשוב – זה צריך להיות מישהו שלא צופה בפורנו בעצמו. למה זה מסובך? כי למרות התמיכה, אתה חייב לקחת אחריות על עצמך. לא יהיה הוגן לדרוש מהחבר שיהיה תמיד שם בשבילך, וגם לא ריאלי. חשוב להיזהר שלא להפיל עליהם יותר מדי מטען, זכור שגם הם צריכים להתמודד עם מה שאתה משתף איתם.

יש לזה שני צדדים. הראשון הוא הליווי השוטף; מישהו שתדבר איתו, נניח, לפחות פעם בשבוע ותספר לו איך אתה מתמודד עם הגמילה. תפקידו הוא לתמוך, להקשיב, לעודד אותך ולייעץ לך. התחושה שאתה "לא עושה את זה לבד", והבחינה החיצונית של התהליך נותנות לו הכרה ומשמעות ויכולות מאוד לעזור. הצד השני הוא שתוכל להתקשר לאדם הזה בעת קושי. בין אם זה דחף שאתה לא יודע להתמודד איתו, או קושי נפשי שעולה בעקבות הגמילה, הידיעה שיש מישהו שיודע על התהליך באופן כללי והאפשרות להתקשר אליו בזמן אמת נותנות לך כלי נוסף בהתמודדות היומיומית. כמובן שאי אפשר לצפות שהאדם הזה יוכל להיות זמין תמיד, ואי אפשר להיתלות רק עליו. לכן חשוב שתעשו תיאום-ציפיות מבעוד מועד. עדיף גם שיהיה יותר מאדם אחד שיודע על זה, ככה גם תקבל יותר תמיכה וגם לא תצטרך להפיל עליהם.

15. **קח חופשה יזומה מהמחשב.** שבוע ויפאסנה, שבועיים או חודשיים בלי מחשב יכולים להרגיע קצת את העוצמה של ההרגלים ולתת לך מנוחה מהמאבק היומיומי. אל תצפה לפתרון קסמים, אבל אם יש לך האפשרות, תקופה ללא מחשב (או מסכים אחרים) יכולה לעזור לך ולהקל בכל שלב של התהליך.

16. **אל תחפש דרכים להימנע מפורנו.** גם להתעסק יותר מדי ב"איך לא להיכנס לפורנו עכשיו" זה להתעסק בפורנו. כנ"ל לגבי לחשוב יותר מדי על סיבות לצפות או לא לצפות עכשיו בפורנו. ההתעסקות בפורנו יכולה ללחוץ על כל מיני כפתורים בראש ולחזק את הדחף, שרק יקשה עליך עוד יותר להימנע מפורנו. במקום זאת, תנסה לחשוב איזה דברים אחרים בא לך לעשות עכשיו. איזה דברים אחרים מעניינים אותך כרגע. תנסה להתמקד בדברים האחרים, ולחפש דברים שבאמת מעניינים אותך, ולא דברים שהפונקציה היחידה שלהם היא להימנע מפורנוגרפיה. למשל, במקום לחפש בבית דברים להתעסק בהם שיסichו את דעתך מהפורנוגרפיה, תנסה לעצור לרגע ולהתחבר למשהו ספציפי שאתה רוצה לעשות באותו רגע, שמעניין אותך גם בלי קשר להימנעות מפורנו. כמובן, זה יכול להיות כל דבר, אדם שאתה רוצה לדבר איתו, מקום שאתה רוצה לפגוש או ספר שאתה רוצה לקרוא. אם תתרכז בדברים שמעניינים אותך גם בלי קשר להימנעות מפורנו, יש סיכוי גדול יותר שהם יחזיקו ויספקו אותך.

17. **תקשיב לנשים.** פורנו יכול להשפיע על איך שאתה תופס נשים בחיים שלך, ליצור מין מסננת כזאת שדרכה אתה מסתכל עליהן. פורנו יכול גם ליצור תחושה של ניכור זרות כלפי נשים. זה נכון גם כלפי בני אדם בכלל, ובמיוחד כלפי כל מי שאתה תופס באופן מיני. תנסה לפגוש נשים ואנשים להתקרב אליהם ולהקשיב להם. לנסות להבין אותן היטב, ולהזדהות איתן. דמות האישה שיש לך בראש תהיה מבוססת יותר עליהן ופחות על הדימוי הפורנוגרפי של נשים (כמובן שזו הפשטה ושזה יותר מורכב ממה שהצגתי פה; אין לי מומחיות בפסיכולוגיה של הפורנוגרפיה, רק ניסיון בגמילה ממנה). בנוסף, זה יכול להפיג את תחושת הניכור שעשויה להתלוות להתמכרות הזו.

18. **במערכות-יחסים אינטימיות: לשים לב ליחסי-המין.** התמכרות לפורנוגרפיה נחשבת לצורה של התמכרות מינית (sexual addiction*). התמכרות לפורנו יכולה להתלוות להתמכרות למין או לפורקן מיני. אם במערכת-היחסים, הסקס בא על חשבון פעילויות אחרות כמו לדבר, להיות יחד באינטימיות, או לצאת, יכול להיות שזה מנגנון שמשמר את ההתמכרות לפורנוגרפיה. בכל מקרה, יחסי-מין הם לא בהכרח חלק מההתמכרות, הם פשוט יכולים להתלבש על אותה משבצת במוח. הדרך הכי טובה לבדוק אם המין בא על חשבון צדדים אחרים בקשר, היא לשאול את בת-הזוג.

*]]*ויקיפדיה מתרגמים sexual addiction ל"התמכרות למין". אני מעדיף "התמכרות מינית" כיוון שההתמכרות קשורה במין, אבל היא לא התמכרות למין עצמו; צפייה בפורנוגרפיה היא לא מין.]]*

19. **כתוב יומן גמילה.** הרעיון הוא ממש לא לספור ימים, אלא דווקא מחברת שתוכל לפרוק בה את הרגשות שעולים בך תוך כדי הגמילה. יומן רגשי שכזה יכול לתת לך הזדמנות לבחון את הרגשות שלך מבחוץ. זה יכול לעזור לך להבין את עצמך טוב יותר, וכך גם לאפשר לך לבחור איך להגיב אל מול הרגשות שעולים בך. בנוסף, כתיבה הרבה פעמים מספקת הקלה מסוימת בפני עצמה. מלכודת צפויה בכתיבה היא עיסוק-יתר בפורנוגרפיה; זכור שהמטרה היא לעסוק בהתמכרות ובתהליך הגמילה, ולא בפורנוגרפיה.

20. **צא ממעגל האשמה.** אשמה היא עוד אחד מהמצבים האלה שבהם אנחנו פגיעים יותר להתמכרויות. מנגנון האשמה נותן מעין הצדקה מוסרית להמשיך לעסוק יתר-על-המידה בפורנו – כשהאובססיה לפורנוגרפיה עוברת טרנספורמציה לסוג של הלקאה עצמית. במילים אחרות, אם אתה חושב כל הזמן על כמה זה לא בסדר שאתה צופה או צפית בפורנו, אתה עדיין ממשיך לחשוב על פורנו, זה מזין את ההתמכרות ואת המעגלים שמקושרים אליה במוח. הדרך לצאת מהמעגלים האלה היא להתעסק בדברים אחרים.

נספח 2: לינקים למידע נוסף

[[זהירות, חלקם מכילים תכנים קשים.]]

סטטיסטיקות, מחקרים ומספרים, רשימה מתעדכנת - Stop Porn Culture
<http://stoppornculture.org/about/about-the-issue/facts-and-figures-2/>

פוסט בטאמבלר שמרכז המון מידע ולינקים
luaren.tumblr.com/post/79627230804/yeah-because-you-can-totally-tell-how-smart-i-am

קבוצת פייסבוק של גברים ונשים הנמנעים מצריכת פורנוגרפיה
<https://www.facebook.com/groups/freeofporn/>

הפורום של Feed the Right Wolf - פורום למתמודדים עם התמכרויות לפורנוגרפיה מסוגים שונים, כולל סוגים שונים של תמיכה לנגמלים, ופורום ייעודי לנשים שמתמודדות עם התמכרות / צריכת פורנוגרפיה של בני-זוגן
<http://www.feedtherightwolf.org/forum/>

תוכנות סינון אתרים - מהאתר של איגוד האינטרנט הישראלי
http://safe.org.il/parents_teachers_info/filter-softwares/

